

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Öykü

Alkım Doğan dünya sakin bir yermiş gibi

2022
Tomris Uyar
Öykü Ödülü

ayrıkotu

*Bu kitap aittir.
Değeri, almak için ödediği bedelden daha fazladır.
İzinsiz almayın, okuyunca geri verin ki başkaları da
okuyabilsin. Armağan edilirse teşekkür edin ve siz de
başkasına armağan edin.*

Dünya Sakin Bir Yermiş Gibi

Alkım Doğan

I. Baskı, İstanbul, Ağustos 2023

ISBN: 978-625-6459-23-6

Genel Yayın Yönetmeni

Aytaç Timur

Editör

Zeynep Eşin

Kapak Çizimi

Özgür Doğan

Dizgi

İsa Çam

Sertifika No: 12186

©Tohum Yayıncılık Turizm Reklam ve Sağlık Hizm. San. Tic. Ltd. Şti.
İçerenköy Mah. Değirmenyolu Caddesi Kutay İş Merkezi B Blok No:18/6

Ataşehir/İstanbul Tel:(0 216) 489 84 08

Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın, tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Baskı: Meteksan Matbaacılık ve Teknik Sanayi Tic. A.Ş.

Beytepe Köyü Yolu No:3 06800 Çankaya, Ankara Tel: 0312 266 44 10

Sertifika No: 46519

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DÜNYA SAKİN BİR YERMiŞ GİBİ

Alkım Doğan

ayrıkotu

Alkım Doğan

Lisansını ODTÜ Mimarlık Fakóltesi Mimarlık Bölümü'nde tamamlayıp, mezuniyet sonrası ilk 5 yıl meslek pratiğine Toronto'da devam etti. Ardından İTÜ Mimarlık Tarihi Anabilim Dalı'nda yüksek lisansını tamamladı. Doğan Egmont, DEX, İthaki, İş Kùltür, Yapı Endüstri Merkezi gibi yayınevleri için kitap çevirileri yaptı. TRT için hazırlanan 6 bölümlük "Eksik Parça" belgeselinin metin yazarlığı ve sunumunu üstlendi. Konak Belediyesi'nin 2021 yılında düzenlediği öykü yarışmasında "Kestim Kara Saçlarımı Gülten Abla" isimli öyküsüyle üçüncülük, Yazı-Yorum Edebiyat Dergisi ve Yeni İnsan Yayınevi'nin 2022'de düzenlediği Tomris Uyar Öykü Yarışması'nda "Yaşasın Bugün Cuma" adlı öyküsüyle birincilik ödölünü aldı. *Pera Sinema* sitesinde, *Arka Kapak*, *Varlık*, *Atlas* dergilerinde öykü ve yazıları yayımlandı. Hâlen *Atlas* dergisinde yazmaya devam etmekte, yazı atölyeleri düzenlemekte ve üniversitelerde Sanat ve Mimarlık Tarihi dersleri vermektedir.

Çocuk olamayan bütün çocuklara...

İÇİNDEKİLER

Yaşasın Bugün Cuma	9
Filizler	15
Marlonsuz Brandosuz / Önceki Gecenin Rüyası.....	27
Çiçeklerin Yüreği	34
Sıkıntı Yok.....	43
Bir Uzun Üşümek.....	55
Suzan ve Elleri	65
Topuz.....	80
Önce Çiçekler Soluyor	88
Kestim Kara Saçlarımı Gülten Abla.....	95
Küçük Bir Ölüm	101
Bütün Saçlar Uç Uca	105

Yaşasın Bugün Cuma

Annem ne zaman gelir baba?

Hadi git mutfakta kahvaltını yap.

Telefonuna bakıyor, bana bakmıyor. Evde dolaşıyorum, ayaklarımın sesini duyuyorum. Kapının önünde annemin terlikleri duruyor, biri önde biri arkada. Onları düzeltiyorum. Kapı çalınıyor, Güler. Ellerini iki yana açıyor. Hu hu, e hani yok mu bir sarılmak? Yok. İyi, sen bilirsin. Yine sakız var ağzında. Gülereve girer girmez annemin terliklerini giyiyor. Ama o annemin terliği. O terlikler sana büyük. Ayaklarına bakıyorum, Güler şarkı söyleye söyleye mutfığa gidiyor. Bulaşıkları sudan geçiriyor.

Babamın yanına gidiyorum. Koridor çok uzun, çok sessiz. Babam yatağın ucunda oturuyor, hâlâ telefonuna bakıyor. Babam dünkü gibi, önceki günkü gibi. Beni görünce birden ayağa kalkıyor.

Baba, Güler annemin terliğini giydi.

Okula kendin gider misin, yoksa Güler mi bıraksın?

Duruyorum kapıda. Yatağın önündeki yuvarlak halıya bakıyorum. Üzerindeki kuşları saymıştık annemle. Tam on bir tane kuş var üzerinde. Bir tanesinin kuyruğu görünüyorsaadece.

Ben giderim.

Akıllı kızım benim. Büyüdü benim kızım.

Babam yüzüme bakmıyor. Bir sürü kuşun üzerine basıyor.

Güler saçlarımı örüyor, elleri ıslak, canımı acıtıyor. Önce üsttekileri öreceksin, sonra alttaki örgüyle birleştireceksin, diyorum. Anlatıyorum anlatıyorum annem gibi öremiyor. Hem sakız çiğniyor hem şarkı söylüyor. Başım şişti, diyorum. Islık çalmaya başlıyor. Sus biraz, diyorum. Susuyor, sonra şarkıyı mırıldanıyor. İçinden. Saçlarımı çeke çeke örüyor. Nefesi çürük elma gibi kokuyor. Aynaya bakıyorum. Ne biçim örmüş. Çok bakma bayılırsın, diyor, ben bir kere bayılmıştım. Saçlarından bıyık yapıyor, aynada kendine bakıp gülüyor. Sonra sakızıyla kocaman bir balon şişirip patlatıyor. Güler sinirimi bozuyor.

Öğleden sonra Güler seni alıp eve getirecek, diyor babam evden çıkarken. Benim biraz işim var. Haydi Güler, ben kaçtım. Tamam, diyor Güler. İş varmış, diyor kendi kendine, yüzünü acayip bir şey yapıyor.

Babamın terliklerini düzgünce koyuyorum duvarın kenarına. Kendi terliklerimi de onun yanına koyuyorum. Annemin terlikleri Güler'in ayağında. Söyledim ama çıkarmadı. Bir dahaki sefere o gelmeden saklayacağım terlikleri.

Sessiz sessiz çabuk çabuk iniyorum merdivenlerden. Yoksa soru soracaklar. Annen nereye gitti diyecekler. Baban evde mi oturuyor, işsiz mi hâlâ diyecekler. Önceki gün alt kattaki kadın merdivendeyakalayıp sordu. Annen okuldan atılıyormuş, öyle mi? dedi. O bir kere okul değil üniversite. Balkonların önünden hızlı hızlı geçiyorum. Öğretmenimin yanına gidiyorum. Öğretmenim bugün mavi bir kolye takmış. Saçında kırmızı bir bant, kollarında bilezikler var. Bana bir soru soruyor. Halime'ye sordu, o bilemedi ama onun matematiği zaten zayıf. Heyecanlanıyorum, çarpım tablosunu karıştırıyorum. Kafamda bir sürü ses. Her şeyi bir anda unutuyorum. Başım

dönüyor. Yüzüm yanıyor. Soruyu bilemiyorum. Soruyu bilemiyorum. Peki, diyor öğretmen. Zil çalıyor. Herkes bağırarak dışarı çıkıyor.

Üç nokta, diyor öğretmen, bitmemiş cümlelerin sonuna konur. Söylenmek istenmeyen şeylerin yerine konur. Diyor öğretmen. Tahtada gösterirken bilezikleri şıngırdıyor. Annemin de var bilezikleri. Soruyu nasıl bilemedim? İyi dinle, iyi dinle. İki nokta olan üst üsteydi, bu üç nokta yan yana. Unutma, yan yana. Bugün öğretmen bana hiç bakmıyor. Bilemedim soruyu. Bilemedim. Dün akşam tabağını bitir dedi annem, bitirmedim. Etleri ayırdım. Üzülüyorum sen böyle yapınca, dedi. Sabah o giderken uyanamadım. Tahtaya bir ev resmi çiziyor öğretmen. Ev böyle çizilir diyor. Yakındakiler daha büyük, uzaktakiler daha küçük çizilir. Herkes böyle çizsin. Evin bir duvarı bir yere öbür duvarı başka yere gidiyor. İçini istediğinizi gibi doldurun, boyayın diyor. Bugün bana hiç bakmıyor öğretmen. Pazartesi gününe ödev diyor. Bir gününüzü yazın. Mesela bugün ne yaptığınızı yazın. Önemli olayları yazın. Noktalama işaretlerine dikkat edin. Sınıftan çıkarken koşmayın. İstiklal Marşı söylenirken bayrağa bakın.

Gözlerimi bayrağa dikiyorum, güneş gözlerimi acıtıyor. Her şey benek benek görünüyor. Annem ne zaman gelir? Ben nasıl banyo yapacağım? Akşam yatmadan kim çezecek örgülerimi? Kimseye söylemiyorum... Kimseye bir şey söylemiyorum... Herkes bağıırıyor koşuyor gülüyor. Öğretmen koştırmayın dedi ama. Ben koştırmıyorum. Yaşasın, bugün cuma diyorlar. Yaşasın, bugün cuma diyorum ben de. İçimden ağlamak geliyor. Öğretmen bugün bana hiç bakmıyor. Güler ne biçim ördü saçlarımı, kafam acıyor. Kimseye bir şey söylemiyorum. Bazen unutuyorum ama sonra birden aklıma geliyor.

Annem bu sabah yanağımdan öptü giderken. Beni upuzun öptü, yanağını bastırdı ama ben uyanamadım. Uyuyordum, gözlerimi açamadım. Uyu sen dedi. Yanakları ıslaktı. Uyan saydım sorardım, ne zaman geleceksin derdim. Uyansaydım öperdim. Ama beni burnumdan öpmeyi bu kez. Tabağımda kileri bitirmedim.

Okuldan çıkışta bir bakıyorum Güler. Keşke babam gelseydi. Elimi tutuyor. Sıkıyorsun elimi diyorum. Duruyor, alnını ortasında bir çizgi çıkıyor. Babana söyle paramı versin, diyor. Senin de işin gücün para diyorum. Aynı babam gibi söylüyorum. Gözlerini koca koca açıp bana bakıyor Güler. Çimdikleyecek sanıyorum, geri çekiliyorum. Annen zor gelir, diyor. İçim bir hoş oluyor, boğazımı sıkıyor sanki Güler. Tırnaklarımı eline batırıyorum, elinden kurtulup koşuyorum. Gözlerim acıyor. Arkamdan sesleniyor. Dur, diyor tamam tamam, şaka yaptım...Üzülme. Annen iyi. Bak benim annem gibi hasta olsa daha kötü. Dediklerine hiç inanmıyorum.

Güler'le eve gidiyoruz. Odaları dolaşıyorum. Minderler sessiz, halı sessiz, kuşlar sessiz. Ev kocaman bir kavanozun içinde gibi. Kavanozun içindeki balık gibi dolaşıyorum odalarda. Güler çağırıyor. Gel bak erik var, seversin sen. Balkona oturup erik yiyorum. Yiyorum yiyorum karnım ağrımıyor. O sırada arı sokuyor bacağıma. Kocaman bir arı. Ağlamaya başlıyorum. Hani bakayım, diyor Güler. Yok, hiç bir şey yok, diyor. Acıdı diyorum, çok acıdı. Bacağımdaki üç noktayı gösteriyorum. Uzun uzun ağlıyorum. Çok acıyor. Ben ağlıyorum. Güler bacağıma ovuşturuyor. Ağlanır mı hiç, yok bir şey, hani yok bir şey. Ama acıyor. Acıyor. Tamam artık, sus diyor Güler. Niye susmuyorsun niye diyor, beni arka odaya götürüyor. Hadi uyu biraz. Yatırıyor beni. Sus diyorum kendi kendime,

sus artık. Arı soktu beni. Anne beni arı soktu. Sus, sus. Evböyle çizilir. Yaşasın, bugün cuma. Gözümü kapatıyorum. Annemi düşünüyorum. Gözümü açıyorum. Annem yok. Koca koca gölgeler. Kavak ağaçları görüyorum. Trenler, otobüsler, uçaklar görüyorum. Bisikletimi görüyorum. Nefesimi tutuyorum. Gözümü on beşe kadar açmazsam annem gelir. On üç, on dört, on beş... Açıyorum gözlerimi, annem yok. Güler saçlarımı örüyor. Örgülerden biri kopuyor, önüme düşüyor. Önlüğü üstüne. Bağırıyorum... Uyanıyorum, pencereden bakıyorum. Birden annemi görüyorum. Evin önünden geçip gidiyor, üzerinde uzun yağmurluğu var, saçları dışa kıvrık. Koşa koşa dışarı çıkıp arkasından gidiyorum. Çok hızlı yürüyor, çok hızlı. Güler arkamdan koşturuyor. Gel diyor, nereye gidiyorsun? Annemi gördüm diyorum, yolda gidiyordu. Annen yok, diyor. Annen yurtdışına gitti.

Akşam annemi arayalım mı diyorum babama. Tabağımdakileri gösteriyor. Hadi bitir onları. Yağlı yağlı etler. Anne özür dilerim. Gözlerimden yaşlar iniyor. Siliyorum siliyorum bitmiyor. Yine iniyor yine iniyor. Babam televizyonda komiklik yapan bir adamı açıyor. İçimden bağırarak ağlamak geliyor. Ama susuyorum. Babam pencereyi açıp sigara içiyor. Pencereden içeri karanlık giriyor, dışarı dumanlar çıkıyor. Televizyonla ben kalıyoruz sadece. Çok gülüyorlar, ha bire gülüyorlar. Hiç komik değil. Hiç komik değil bence. Ödev yapacağım. Bugün yaptıklarımı yazacağım.

Odama gidip masama oturuyorum. Babam erik getiriyor. Bir erik alıp ısıriyorum. Erik çok güzel bir şey. Başlık yazmayı unutmayın dedi öğretmen. Yaşasın, Bugün Cuma. Başlık. Evet başlık bu olsun. Yaşasın, Bugün Cuma. Boğazım acıyor, başımı masaya koyuyorum. Yazacağım. Bugün diyorum. Ka-

lemin ucunu deftere bastırıyorum iyice. Üç nokta koyuyorum. Bugün annemin terliklerini Güler giydi, yazıyorum. Üç nokta yan yana... Sonra defterimi kapatıp örgülerimi çözüyorum.

Filizler

“Muratlardan uzak dur, tamam mı?”

Ondan duyduğum son söz.

Filiz Abla'yla toplantı odasının uzun, beyaz masasında kahve içiyoruz. Mesai sonrası, ofiste ikimiz kalmışız. Keyfimiz yerinde. Filiz Abla sigarasını tütürüyor, gözlerinin beyazı büyüyor dumanını üflerken. Ben dumanı kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Açık pencereden içeri araba sesleri doluyor. Telefonumdaki fotoğraflara bakıyoruz.

“Dur, bir öncekini tekrar göster bakayım.”

Fotoğrafta ince gövdeli bir ağaca sınıksıkı sarılmışım. Kafam eğerek kameraya gülümsüyorum.

“Uzatsana yine saçlarını böyle.” Bir nefes alıyor sigarasından. “Bak dümdüz söylüyorum, darılmaca yok. Hoş bir havan var ama öyle aman aman güzel değilsin. Doğruya doğru.”

Birden bir sıkıntı çöküyor üzerime. Güzel bulunmamak üzüyor beni. Güzel bulunmamanın üzüyor olması da... Bilmiyorum. Bir şeyler hep ince ince üzüyor beni. Bazen üzüntü, bir yol buldu mu bir nehir gibi diğer üzüntülere karışarak içimde akıyor.

“Bir gün birlikte içmeye gidelim seninle. Bizim kızı anneme bıraktığım bir akşam. Olur da annemi ikna edersem. Eşref saatine denk gelirsem.” Gözlerini deviriyor.

“Olur, gidelim vallahi.”

“Ama sarhoş olup üzerime kalmak yok ha. Bu yaştan sonra kimseyi avutamam ben.”

“Ağzımızla içeceğiz herhâlde, sen de.”

Kafasını geriye atıp gülüyor.

“Bak bak bak, laflara bak sen!”

“Geç dalganı.”

“Kızım haksız mıyım? Şimdi iki yudumda kafayı bulacaksın, başıma kalacaksın. Al başına belayı. Böyle senin gibi uslu tiplerin sarhoşluğu pis olur. Hovardalık yok, yaramazlık yok, içki yok, sigara yok.” Biraz durup “cilve yok” diyor yüzünde çarpık bir gülüşle omuz atarak. “Erkekleri böyle tavlayamazsın çekirge. Sana bir iki şey öğretmek farz oldu. Sen bu saflıkla hayatta kalamazsın yoksa” deyip patlatıyor kahkahayı. Onun kahkahalarına ihmal edemeyeceğim bir vazife gibi katılıyorum genellikle. Bu kez bir durgunluk çöküyor üzerime. Susuyorum. Akşamüstünün ağırlığı, önümüzdeki beyaz masa, dışardaki sesler, bir şeyler canımı sıkıyor.

Bir sessizlik giriyor aramıza. Güneş yavaş yavaş çekiliyor. İçim ürperiyor birden. Gözüm masanın üzerindeki resme takılıyor. Filiz Abla'nın kızının dünkü fazla mesaide çizdiği resim. Köşesine ismini yazmış imza gibi, F'yi üç renkli yazmış, i'lerin noktalarını da kalp biçiminde yapıp içlerini boyamış. Altına Kuğulu Park diye eklemiş. Çiçekli bir ağaçla ona konmaya hazırlanan biri mavi biri kırmızı iki kuş var resimde. Ağacın arkasında gökyüzüne yükselen merdivenler. Merdivenlerde bir sarmaşık. O anda ofis penceresinden görünen manzarayı çizdiğini fark ediyorum. Sarmaşık mı varmış orada? Gökkuşağı renklerinde tırabzanlara sarılmış resimde. Pastel boyanın kalın tabakası üzerinde elimi gezdiriyorum,

tanıdık bir koku geliyor burnuma. Bir an resim yapma isteğiyle doluyorum. Küçükken yere yayılıp her şeyi unuturcasına yaptığım resimler geliyor aklıma. Filiz Abla sigarasını söndürüp küllüğü resmin üzerine doğru itiyor.

Küllüğü resmin üzerinden çekiyorum.

“Ne güzel yapmış.”

Resme bakıp yandan bir gülüşle “Kuğuyu yanlış yazmış” diyor. Sonra bir işi bitirmiş gibi ellerini çırparak ayağa kalkıyor.

“Hadi bakalım.”

“Bazen sana da oluyormu?” diyorum yerimden kalkmadan. Filiz Abla soru sorarcasına başını sallıyor.

“Hayatını yaşayan sen değilmişsin gibi...Başka biri sanki”

“Hmm” diyor parmağıyla dudaklarından sesler çıkararak.

Odanın içine isli bir karanlık çöküyor. Filiz Abla’nın yüzü yarı karanlıkta kalıyor.

“Bazen bu hayat bana ait değilmiş, ben sadece seyrediyormuşum gibi hissediyorum.”

Filiz Abla kafasını iyice eğiyor, garip bir yaratığı inceler gibi bakıyor bana.

“Yavrucuğum, ben üç ayda bir değişen milli eğitim sistemini çözmeye çalışmaktan, gün be gün veli grubundaki dalgalakça mesajları ayıklamaktan helak olan hatta daha bugün sıcağı sıcağına servis şoförüyle ağız dalaşına girmiş yorgun bir anneyim. Beynimi yormayacak şeyler söyle bana ve artık bu kadar kitap okuma...”

“Tuhaf bir his.. Bir kukla düşün...Neyse, tam anlatamıyorum, boş ver.”

“Bir atasözü var, bildin mi?” diyor gülerek.

“Tamam tamam, hadi çıkalım.”

“Dur, önce şu eteği biraz kısaltacağım çıkmadan.” Başını hınzırca sallıyor. O sırada bir mesaj geliyor ona. Birden yüzü aydınlanıyor, dudağında zapt edemediği bir gülümseme... Yanımdan gidiveriyor adeta. Başparmaklarıyla hızlı hızlı mesaj yazıyor. Yüzünde hâlâ o hevesli gülümseme. Sonra bana bakıyor. “Hah, ne diyordum? Etek. Benim de kendimce taktiklerim var elbette çekirge. Öğreteceğim sana da. Sen önce şu iç çamaşırı mevzusunu bir ele al. Ha bir de saç. Bak, rengini açabilirsin biraz. Biraz daha az düşünebilirsin ayrıca. Bu kadar çok düşünen kadınlar sevilmez” diyor kakhaha atarak.

“Çok düşünmeyenler sevilir mi?”

“Laflara bak laflara. Bana bak, manitan var mı?”

“Var.”

“Bak sen bizim çekirgeye!”

“E var.”

“İsmi ne?”

“Söylemem.”

“Seviyor musun?”

“Filiz Ablaya. Nasıl soru bu? Tabii ki seviyorum.”

“En boktan cevap.”

“Ne diyeyim?”

“Bir kere Muratlardan uzak dur. Aman ha. Tecrübeyle sabit. Mustafalar ana kuzusudur, şaşmaz. Volkanlar zirzop olur. Kadirler ağır takılsa da kaypaktır. Aliler vık vık vık içini bayar. Buraklar...Hmm bilemedim şimdi. Ama Muratlardan kesinlikle uzak dur.”

“Filiz Abla ya, alemsin. Sırf eski kocanın adı Murat diye ayıp olmuyor diğerlerine? Peki ya Halitler?”

“Halit’e laf yok. Efendi adam vallahi. Üstelik bugün iki lafın belini kırdıksonunda. Düşün, ikiniz aynı gün işe girdiniz. Onunla daha ilk kez bugün sohbet ettik. Yok ama tam aileadamı, belli.”

“Eee buluşacağın kişinin ismi ne?”

“Aman, boş ver ismini cismine. Öyle büyütecek bir durum yok. Maksat değişiklik. Ne zamandır çıkmamıştım dışarı. Artık sadece keyfime bakıyorum tatlım, takılıyorum” diyor ya-nağımdan bir makas alarak.

Sonra kendine hatırlatır gibi ekliyor:

“Çok önemsemeyeceksin bu erkek milletini. Kızları kalkı-verir sonra. Ha bir de iş gördürmeyi bileceksin. Bak o zaman kıymetli olursun.”

“Aman ya Filiz Abla. Dizi karakterleri miyiz biz?”

Bulvarın geniş kaldırımlarında Kuğulu Park’a doğru ağır ağır yürüyoruz. Etrafımızda yeni yeni çiçeklenmiş ağaçlar. “Bahar geliyor” diyorum kokuları derin derin içime çekip. “Benim beklediğim bahar senelerdir gelmiyor çekirge” diyor Filiz Abla yeni yaktığı sigarasından uzun bir duman üfle-yerek. Bazen acıklı aşk romanlarındaki talihsiz karakterler gibi konuşuyor. Yüzüne bakıyorum, dumanın arkasında hatları birbirine karışmış soyut bir resim gibi. Dalga geçip geçmediği-ni anlayamıyorum. Üzeri bulut gibi bembeyaz çiçeklerle sarıl-mış bir erik ağacını gösteriyor sigarayı tuttuğu eliyle “Bak, bir avanak” diyor gülerek. “Ayaz vurduğundagörürüm ben bunu. Uyanık olsunlar biraz. Sen de uyanık ol çekirge. Gül bahçe-sinde sanma kendini. Hadi ben kaçtım, şuradan bir taksiye atlayacağım.”

Filiz Ablâ'nın arkasından bakakalıyorum. Uzun çizmele-rine, yırtmaçlı siyah eteğine, kısa deri montuna, uçuşan çağ-la yeşili fularına bakıyorum. Neden bilmem, o sırada onunla içten içe gururlanıyorum. Yaşamaktan korkmayan, sabırsız film karakterleri gibi telaş içinde at kuyruğunu savura savura ilerliyor kalabalığın arasında. Parkta boşalan bir banka otu-ruyorum. Yanımdaki bankın etrafında kızlı erkekli yedi sekiz üniversite öğrencisi. Sık sık birbirlerinin sözünü kesip kıkırda-yarak kumpir yiyorlar. İki yıl önce ben de onlardan biriydim. Kızlarla gece yarıları birbirimizin yatakları üzerinde sohbetে dalar, uzaktaki sevgililerden konuşurduk. Sonra sırf canımız istedi diye gecenin köründe tost ya da makarna yapardık. Cuma akşamları Müge özene bezene mezeler hazırlar, küçük kayık tabaklara yerleştirirdi. Ben müzikleri ayarlardım. İlknur sofrayı kurardı.

Üzerime bir akşam yorgunluğu çöküyor. Parkın usul usul yanan ışıkları, koyulaşan gölgeleri, kolkola önümden geçen mesut çiftler, kaygısız gençler, hepsi içimde bir yerleri titretiyor. Bir yazar olsa buna ne derdi acaba? Önümdeki ahşap çitlerin gerisinde, suda usul usul ilerleyen iki kuğuya takılıyor gözüm. Aralarındaki mesafeyi koruyarak suyu incitmekten korkarca-sına sessiz bir uyumla süzülüyorlar. Bizim bilmediğimiz bir sessizliğin içindeymiş gibi...Dünya sakın bir yermiş gibi...

Tunalı'dan eve kadar yürümeye karar veriyorum. Kulaklı-ğımdaki müzikle bütün arabalar, insanlar, dükkânlar, her şey ısıltılı, sessiz bir filme dönüşüyor. "Bir su birikintisiyim, şehrin karanlık sokaklarında." Yumuşak ışıklarla aydınlatılmış kü-çük kafelerin, vitrini çiçekli bahar elbiseleriyle donatılmış ma-ğazaların, gruplar hâlinde yürüyen üniversitelilerin önünden geçip müzikle içimde titreşen o incecik teli hissederek yürüyo-

rum. Eski Kavaklıdere Sineması'nın kaldırılma açılan loş koridorunda çiçekçi bir kadın, pervasızca havayı yarararak yürüyen çiftlere kırmızı güller uzatıyor. Bir kafenin sokağa açılan terasında, yukardan sarkıtılan saksılara dikilmiş çuhaçiçeklerinin gerisinde sigara içerek gelip geçenleri süzen bir kadın gözüme çarpıyor. Üzerinde ciddiyetini tamamlayan koyu renkli bir takım elbise. Kadınla gözlerimiz buluşuyor. Tanıdık bir yorgunluk buluyorum yüzünde. Yıllar sonraki halimle karşılaşmış gibi. Bakışıyoruz bir süre. Akşamın keskin soğuğu içime işliyor. Adımlarımı sıklaştırıyorum. Pasajların kaldırım üstüne taşınmış tezgâhlarının, geceye hazırlanan barların önünden geçiyorum. Gitgide sakinleşiyor sokaklar. Şehrin kayıp bir deresinin yatağında iz sürüyorum. "Yüzüyorum, yüzüyor muyum? Bilmiyorum, bilmiyorum."

Evde bir sessizlik karşılıyor beni, herkes kendi odasına çekilmiş. Cuma akşamları hepimiz yorgunluktan seriliyoruz. İçimden ne kimseyi görmek ne de bir şeyler yemek geliyor. Zaten yemek bitmiş. Tencerenin dibinde kalmış soğuk pilavdan birkaç kaşık alıp odama geçiyorum. Gece yarısı yatmaya hazırlanırken bir telefon: Filiz Ablâ. "Bu gece sende kalayım mı?" Sesi havada asılı gergin bir saç teli gibi. "Kız annemde, senin eve çok yakınım." Olur tabii Filiz Ablâ.

Uzun uzun zile basıyor. Kızlar rahatsız olacak diye tedirginim. Kısık sesli kahkahası yankılanıyor apartman boşluğunda. Aşağıdan bana bakıyor. Gözleri kaymış. Çok sarhoş. Sesini yükseltecek diye ödüm kopuyor. İçeri girer girmez eliyle bir şeyler anlatmaya çalışarak banyoyu soruyor. Gösteriyorum. Alelacele çizmeleri çıkarıp koşarak banyoya gidiyor. Kusma sesi geliyor. Ardından hıçkırıklar. Yanına koşuyorum. Banyoya girip kapıyı kapatıyorum. Klozet kapağında dayamış başını,

orada öylece ağlıyor. Yanına oturuyorum. Bir elini yumruk yapmış yere vura vura ağlıyor. “Hayır, hayır, hayır.” Boğulurcasına bir sesle. “Olmuyor.” İçimde büyük bir sıkıntı. Yorgunum. Tüm hafta boyunca mesaiye kaldım. Uyumak, sadece uyumak istiyorum. Ama onu orada öyle bırakamam. “Olmuyor işte olmuyor.” Olmuyor derken ellerini yere vuruyor. “Tık-siniyorum herkesten.” Bana dönüp bağıyor. “HERKESTEN.” Kendimi iyice küçülmüş, ufalmış hissediyorum banyoda. Filiz Abla’nın saçları terden ıpslak. Haklısın diyorum. Yatışsın istiyorum. Haklısın Filiz Abla. Beni duymuyor. Sesi yükseliyor yine. Tekrar ağlamaya başlıyor. Arada öğürerek kesik kesik konuşuyor. “Ne güzeldim ben. Ne güzeldim.” Sesi bir çocuğun ağlamasına dönüşüyor neredeyse. “İnanırdım insanlara.” Ardından hıçkırıklara boğuluyor. Sonra kesik kesik konuşmaya başlıyor. “İnanırdım...Kadınsan...Zor...Zor...Boşandıysan...Yakın arkadaşların..Onlar bile...Zor..Zor...”. Hadi Filiz Abla, kalk bir duşa gir. “Senin gibiydim ben de.” Hadi Filiz Abla, kalk hadi. Kalkmaya yeltenirken birden sarsılarak tekrar kusuyor. Koku içimi kaldırıyor. Uzun atkuyruğu klozetin içine sarkıyor. Ah Filiz Abla ya. Of. İçim daralıyor onu böyle gördükçe. Kusunca rahatlıyor. Hadi bir banyo yap sen. Hadi, suyu açıyorum. Soyunmaya başlıyor. Memelerini gösteriyor bana. “Bak bak şunlara, nasıl?” Gülüyor. Ardından ağlamaya başlıyor. Onu biraz ittirerek banyoya sokuyorum. Suyun altında öylece duruyor, hıçkırıklarını duyuyorum. Klozeti temizliyorum. O arada banyonun kapısı tıklatılıyor. Gidip bakıyorum. Müge. “Kusura bakma,” diyorum. Sinirli. “Uyuyamıyorum, sabahın köründe kalkacağım.” Biliyorum. Canı sıkkın. Susar birazdan. Ne yapabilirim? Gözlerini devirip uzaklaşıyor. İçimden bağır-mak geliyor, avaz avaz bağır-mak. Yeter. Filiz Abla susmuyor.

Çatlayan sesi artık gitgide bir ağıtı andırıyor. Küvetin içinde diz çökmüş, kollarını bacaklarına kenetlemiş ileri geri sallanarak ağlıyor. Hıçkırarak konuşuyor. “Ben çok yorulduğum Filiz. Çok çok... Kaldırıyorum onu, havlulara sarıyorum, odama götürüyorum. Yatağın üzerine oturuyor. Gözünü bir noktaya dikerek konuşuyor. “Biliyor musun, ben de resim yapardım bir zamanlar.” Bedenindeki titremelere rağmen sesi biraz daha sakın. Havluyla saçının ıslaklığını alıp ona pijamalarımından birini giydiriyorum. “Ağaçların resmini yapardım. Sonra onları boyardım renkli kalemlerle.” Ellerini gözlerine götürüyor, siliyor yaşlarını. “Sevmedi...Sevmedi beni...Duruşumu...Oturuşumu...Kusur, hep kusur...” Beyaz pijamalar içinde boyaları akmış küçük bir kız çocuğu gibi...Titreyen dudaklarından son birkaç söz çıkıyor. “Daha çocuğum ben, yumruk kadar çocuk. Sevmedi.” Sesigitgide gücünü yitirip bir sessizliğe dönüşüyor. Uzun saçlarını tarıyorum, ağır ağır. Tüyleri hiç taranmamış bir kedinin tüylerini tarar gibi. Bir çocuğun saçlarını tarar gibi. Kendi saçlarımı tarar gibi. Ağlamak geliyor içimden. Bu sıkıntı benim mi, Filiz Abla’nın mı, bilmiyorum. İkimiz orada öylece susuyoruz. Saçlarını kurutuyorum, tutam tutam alıp. Kendini bir boşluğa bırakır gibi ellerime bırakıyor Filiz Abla. Sonra yatağa yatıyor, bacaklarını karnına çekip. Onu hiç böyle görmedim. Hiç görmedim.

Üzerini örtüp salondaki kanepeye geçiyorum. Ev birden önceki sessizliğine gömülüyor. Salon penceresinden rüzgârda sallanan kavak ağaçları görünüyor. Yaprakları karanlık bir deniz gibi dalgalanıyor. Bir dal usul usul camı tıklatıyor. Uzun süre gözümü dolunayın yaprakların üzerinde titreşen ışıktan ayırmıyorum.

Sabah gözümü açtığımda Filiz Abla saçlarını yine sımsıkı bir at kuyruğuyla toplamış, başımda duruyor. Kapı önünde alelacele fırlatılmış çizmeleri de olmasa dün gece hiç yaşamamış gibi.

“Hadi ayaklan çekirge, geciktik.”

“Uyumak istiyorum”

“Hadi hadi, bugün cumartesi, yarım gün.”

“Yaşasın, bugün cumartesi” diyorum bezgin bezgin.

Soru soran gözlerle bakıyor bana.

“Çocukken öyle derdik ya.”

Dün gece içen benmişim gibi başımda feci bir ağrı...Üzerime hemen bir pantolonla bir tişört geçiriyorum. Çıkıyoruz birlikte. Apartman girişindeki köşesine kurulmuş güneşlenen Sakine’ye özeniyorum yine. Şu minnacık kedi hayatı nasıl da gönlünce yaşıyor. Biz niye yaşayamıyoruz Filiz Abla? Sabahları neden bu kadar erken kalkıp akşamları mesaiye kalıyoruz? Ağaçları, baharın gelişini seyretmek yerine neden dört duvar arasında, floresan lambalar altında bilgisayar ekranına bakıyoruz? Neden sonsuz bir ömür yaşayacakmışızcasına oyalanıyoruz? Ha Filiz Abla? Bu kadar sorgu sualle hayat geçmez çekirge. Öyle derdi herhâlde. Hadi sallanma. Bu kadar sorgu sualle hayat geçmez çekirge.

Filiz Abla’yla sonraki hafta hemen hemen hiç yalnız kalmıyoruz, doğru dürüst konuşmuyoruz bile. Sanki bile bile uzak duruyor benden. Cuma günü, onu son gördüğüm gün, paydos saatine yakın bir zarf uzatıyor elime. Beyaz uzun dik-dörtgen bir zarf. Bir önceki işimden de hatırlıyorum bu zarfı. Bir kenarı diğerine göre çok daha uzun. Sahte bir kibarlığı var. Annemle birlikte uzun sessizliklerle yemek yediğimiz masayı

anımsatıyor. Annemin sadece okul taksitlerinden, densiz servis şoförlerinden bahsettiği ve bütün bu şikâyetlerine rağmen küçük bir krallığın sahibiymişçesine, tavizsiz, dimdik oturduğu masa. Bana ödev yaptırdığı masa. “Hep yanlış yazıyorsun sözcükleri.” “Oynama sivilcelerinle.” “Kambur olacaksın, dik dur.”

Filiz Abla uzun tırnaklarına bakarak konuşuyor benimle: “Patron kim daha iyi çalışıyor diye sordu bana, ben de Halit dedim. Ailesi var diye. Yoksa sen de çok çalışkansın biliyorum. Bulursun sen yine bir iş. Hem zaten bulana kadar evdeki kızlar idare eder seni.”

Elimle zarfın kenarlarını dolaşıyorum. Bir sıkıntının, dışarı çıkamayan bir öfkenin kenarlarını dolaşır gibi.

“Görüşelim yine arada bir, olur mu?” diyor.

“Olur.”

“Bana bak. Dediklerimi unutma. Arada uğra.”

“Tamam.”

“Filiz?”

“Efendim?”

“Muratlardan uzak dur, tamam mı?”

Alışkanlığa dönüşmüş bir uysallıkla gülümseyip bir şey demeden çıkıyorum kapıdan. Neyse ki gülümseme çoğu zaman yanıttan sayılıyor. Halit’in ailesi var. Halit’in ailesi var. Dikdörtgenin iç açıları var. Dışarıda her seferinde kandırılan ahmak ağaçlar var. Nasıl bir mevsim bu bahar, güzel vaatlerle aldatıyor herkesi. Gözlerimle kaldırımdaki çizgileri takip ediyorum. Zarfın içindeki parayı çıkarıp çantama koyuyorum, zarfı ince ince şeritler hâlinde yırtıp sokağa atıyorum. Sert

bir rüzgâr ağaçlardan söktüğü çiçeklerle birlikte süpürüyor kâğıtları. Büfeden bir paket sigara alıyorum. Kafeye oturuyorum. Dudaklarımın arasına, bundan böyle alışkanlıkla yerleşeceği aralığı körlemesine de olsa hemen bulan sigarayı yerleştiriyorum. Bir süre duruyorum öyle. Yakmak gerek şimdi bir de bunu, değil mi? İki masa ötede unutulmuş bir kibrit kutusu gözüme çarpıyor. Hafif aksayarak yürüyen bir garson dolaşiyor masaların arasında. Bakışıyoruz. Sigarayı işaret ediyorum. Yanıma geliyor. Dimdik oturuyorum masada, istifimi bozmadan. Önümde eğilip yakıyor sigaramı. Sonra ayağını sürüyerek sessizce uzaklaşıyor yanımdan. Gidişini gözlüyorum. Ve Murat'ı bekliyorum.

Marlonsuz Brandosuz

Sokağın başında beni karşılamak için bekliyordun. Sana attığım her adımda aramızdaki mesafe büyüyordu. Dışarda top oynayan çocuklar giriyordu aramıza, yıllar giriyordu... Bir yıl, üç yıl, beş yıl, on yıl... Birbirine sokulmuş evlerin üzerine eğildiği daracık bir sokakta, kış güneşi altında birbirimize doğru yürüdük. Aksiyordun yürürken. Alelacele sarılıp hemen bir iki şey söyledim, söylenir söylenmez havaya karışan sıradan bir iki şey. Daha geçen hafta önce görüşmüşüz gibi.

Uzunca bakamadım yüzüne. Sokaktan avluya, avludan eve koyulan bir karanlık karşıladı bizi. Kaldırımından birkaç basamakla inilen çıplak avlu, avlunun köşelerinde birikmiş kuru asma yaprakları, alçak bir demir kapıyla açılan bir ev, evin içinde bir oda. “Burası” dedin, evin karanlığını affettirmek ister gibi. Birlikte hiç karanlık yaşamamışız gibi.

Bir kanepenin iki ucunda oturduk.

“Eşyaların nerede?” dedin.

“Otele bıraktım” dedim.

“Burada kalırsın diye düşünmüştüm” dedin.

“Yok” dedim.

“Alışveriş yapmıştım sen geleceksin diye...” dedin.

Sonra sustuk. Bir günü pencere önünde oturarak geçiren iki ihtiyar gibi. Eski, büyük bir radyodan şarkılar yayılıyordu odaya.

“Sen de içiyorsun demek” dedin.

“İçiyorum da bırakacağım. Bakalım” dedim dumanı içime çekerken.

“Yol yakinken bırak. Ben aslında bu kadar üst üste içmem de işte seni görünce...” dedin. Dün gece uyuyamamışsın. Rüyanı anlattın. Birbirimize sık sık rüyalarımızı anlatırmışsınız gibi.

Ben de dün gece rüyamda seni gördüm. Ara ara çıkageliyorsun rüyalarım. Demedim. Dikkatle baktım yüzüne bu kez. Sert, çorak bir yeryüzeyi, yaşlılığın haritası gibiydi yüzün. Birkaç ölümü görmüştü sanki gözlerin. Kendi üzerine katlana katlanaküçülmüştü yüzün, ufalmıştı ağzın. Bu ağızdan çıkan, içime saplanan sözleri hatırladım. Zamanla ağırlaşan şeyler gibi. Doğdum doğalı hiç çocuk olmamışım gibi.

“Eğliyor beni işte... Ablan nasıl?” dedin elinle masanın soluk örtüsünü düzeltirken

“İyi. İş güc, çocuklar, uğraşiyor işte. Küçük tam bir fırlama” dedim birbirimize havadis vermeye alışkınmışsınız gibi.

“Poyraz?” dedin.

“Poyraz” dedim.

“4-5 yaşına gelmiştir” dedin.

“Okula başladı bu yıl” dedim.

“Maşallah” dedin, yüzün önde.

“Gitar istiyor şimdi benden, müziğe meraklı” dedim.

“Sen de meraklıydın” dedin.

“Öyledir” dedim başka birinden konuşuyormuş gibi.

Masanın üzerindeki boş bir kutuya uzandın, içinden bir kaset çıkardın. El yazımı tanıdım: “Flüt konserim.” Başında o kükreyen aslanın çıktığı, neşe içinde koşturan köpeklerin,

ağaçlı bahçelerin, mutlu ailelerin olduğu filmlerdeki evlerden birinde büyümüşüm gibi.

“Arabada giderken nasıl da şarkı söyledin arkakoltukta” dedin.

“Sus” dedim. Belki de “Biliyorum, defalarca dinlemiştim senden” dedim. Ya da “Yeter, sen öldün” dedim. Kim bilir. Dedim işte bir şeyler. Sustun. Odadan çıktın ayağını sürüyerek. Bu kadar yaşlı olmana, içimi sızlatmana sinirlendim. Bekletilmiş bir öfkeye daha yeni hak bulmuş gibi... Biraz fazla oyalandın gittiğin yerde. O sırada etrafa bakındım. Paketi açılmamış bir nevresim takımı vardı kanepelerden birinin üzerinde. Masada çaydanlık, yan yana dizili kül tablaları... Gazetenin katlanmış çengel bulmaca sayfası... Sanki tozlu bir tülün arkasından görüyordum odanı. Bakmamaya, görmemeye çalışarak. Köşede bir televizyon, televizyonun üzerinde çerçevelenmiş bir fotoğraf. Kollarımı iki yana açmışım. Güneşten gözlerimi kısmışım. Yanımda sen. Yüzünde uzak, uzaklarda kalmış bir gülümseme. Çocukluğuma tegelli neşeli bir adamı hatırladım. Sanki hep öyle gülümsemişsin gibi... Bir yanlış anlamanın talihsiz çocuklarıymışsınız gibi. Elinde bir meyve tabağıyla döndün. Çukur, plastik bir kapi içinde portakal, elma ve bir bıçakla.

“Senin iş nasıl gidiyor?” dedin.

“İyi” dedim.

“E yok mu sende bir şeyler?” dedin.

“Ne gibi?” dedim.

“Evlilik filan?” dedin.

“Tavsiye ediyor musun?” dedim.

Sustun. Susacağını biliyordum. Bana yabancı gelen bir ciddiyeti atamıyordum üzerimden. Gülmesini bilmeyen katılmış bir bedene dönüşmüşüm gibi. Yaşlılığını, yorgunluğunu

soluyordum. Seninle aynı bedende yaşamışım gibi. O neşeli adam ara ara çıkıp geliyordu bir yerlerden. Bana muzip şakalar yapıyor, şarkılar söylüyordu. Dünya sadece iyi hatıraların anımsandığı bir yermiş gibi.

Seni dinledim. Kelimeleri artarda sıraladın. Biriktirmiştin kelimeleri ve belli ki sırası hiç değişmemişti... Kendini haksızlığa uğradığına inandırmış çoğu kişinin yaptığı gibi. Acı çekmek bir kişiyi haklı çıkarmaya yetermiş gibi. Seni anlamaktan korktum. Gözlerim içki şişelerini aradı. Çocukluktan kalma bir alışkanlık gibi...

“Yesene” dedin.

“Yok, canım istemedi” dedim.

“Hatırlar mısın?” dedin. Bakmadım sana. Tutuyordum kendimi.

Peki ya sen hatırlar mısın? Demedim. Hatırladıklarımı söylemedim. Sabah uyandığımda bulanık gözlerle, her an bir delilik yapacakmış gibi bana bakan adamı sana hatırlatmadım... Bir kafesten kaçmak için kendimi içine gömdüğüm matematik problemlerini anmadım. Bir kişinin kirlettiği havayı üç kişi kaç günde temizleyebilir? Sadece bire ve kendine bölünen asal sayılara üzüldüğümü anlatmadım. Hiçbir şey gücümün yetmediği, boyumun her şeye kısa kaldığı zamanları hatırlatmadım. Siyah poşetlerde ses çıkarmasın diye sallamadan taşıdığım şişeleri, kollarım uzayarak eve gelişimi anlatmadım... Anlatmadım işte. Yanaklarımdakı kuruyan tuzları, utancın küçükken hangi harflerle yazıldığını anlatmadım. Televizyon sesinden medet umuşumuzu anlatmadım. Bilirsin, hep açık olurdu. Seni filmlerdeki adamlara benzetirdim. Güzel bir ihtimali hep yanımda hissetmek ister gibi.

“Annen nasıl?” dedin.

“İyi” dedim.

“Annenle mi oturuyorsun?” dedin.

“Evet” dedim.

“Var mı bir fotoğrafı, telefonunda filan?” dedin.

“Yok” dedim.

On iki yıl önce, mezuniyetimde, gözlerin kanlanmış, yerinde zor duruyordun. Yerlere düşüyordun, dilin dolanıyordu, ağzından tuhaf kelimeler çıkıyordu, bozulmuş bir oyuncak gibi... Gülüyordu birileri. Gülen birileri hep olurdu mutlaka. Ben gülmüyordum. Bunu yapma demiştin, yapmıştın yine. Ama artık görmeyecektim bir daha seni. Öldü diye haberin geldi geçen hafta. Kendimi banyoya kapatıp uzun uzun ağladım. Biliyordum, ölmemiştin.

“Hadi çıkalım, biraz gezelim” dedin birden. O güneşli günün bir şeyler vaat ettiğini anlamış gibi. İtiraz etmedim, sevindin buna. Bir şarkının ara nağmesi dolaşıyordu odada o sırada. Yaşamak yalandı belki. “Ben üzerime düzgün bir şeyler giyeyim” dedin heyecanla. Fotoğraftaki gülümseyen adam gibi. “Otobüsle gideriz, biraz seyrek geçiyor ama gelir illaki.” Oda soğuktu, içimdeki titreme geçmiyordu. İçerde esen bir rüzgâra tutulmuşum gibi.

Dışardan oyun oynayan çocukların sesi geliyordu. “Ben seni karşı kaldırımında bekleyeyim, orası güneşli” dedim. “Dur, dur” dedin. Evden benimle çıkıp sokağın karşısına geçtin. Köşedeki bakkalın tam kapısındaiken üç numaraya vurulmuş bir örnek saçlarıyla birbirine benzeyen üç beş çocuk “dede dede” diye yaygara yaparak başına üşüştiler. “Bugün gofret yok” dedin. Bakkala girdin. Dışarıda bekliyordum seni. Dönüp beni de

çağırdın içeriye. “Bak İsmail” dedin beni göstererek “inanmıyordun geleceğine.” İsmail’e bir şeyleri kanıtlamak ister gibi. İsmail bir torbanın içine doldurduğunu birinci tartarken uzun uzun baktı bana. Geldiğime pek de inanmamış gibi. Ben de İsmail’e baktım. Odadaki şarkılardan biri dolaşıyordu zihnimde. Bir sandalye aldın içerden. Dışarı çıktık, sandalyeyi kaldırımın üstüne koyup oturttun beni. “Ayakta bekleme” dedin. Ellerin titriyordu sandalyeyi taşıırken. Bu kez içimden kızmadım, üzül-düm. Sana, bana, kaçırdıklarımıza. Tabelasındaki harflerin bir kısmı düşmüş otobüs durağının tam altında oturuyordum. Bir mevsim burada oturmuş gibi...

Eve girişini izledim. Avlunun ardındaki pencereye baktım. Buradan bakınca daha iyiydi her şey. Sokak, avlunun üstünü örten asma –ki yeşerecekti yakında–, çocuk sesleri... Güneş sırtımı ısıtıyordu. Kaldırım ortasındaki o ahşap sandalyede dizlerimi büküp oturdum, itirazsız. Güneşli kırların, uzun bir rüyanın ortasında oturur gibi...Dünya sakın bir yermiş gibi. Omuzlarımı, ense mi, bütün gövde mi, zihnimi teslim ettim güneşe. Çocukların sesine, o ılık pazar sabahına... Güneş usulca dokundu parmak uçlarıyla, bir şeyleri gevşetti içimde. Çocuğunu teselli eden bir ebeveyn gibi. O anın içine yerleştim. Uzun bir ağlama sonrasının yorgun sükûnetine yerleşir gibi. Sene, mevsim, yaz geçmiş gibi. Aylar, yıllar, uzun bir ömür içimde geziniyor gibi.

Yeşil takımınla çıkageldin, yeleşini dahi giymiştin. Kumarı solmuştu, birkaç sigara yanığı vardı üzerinde. Saçlarını tarayıp sola doğru yapıştırmıştın, tıraş losyonu sürmüştün. Ceket cebinde bir mendil. Uslu, eski bir bayram çocuğu gibi... Derin bir nefes alıp gülümsedim. Boğazımdaki diken hiç acıtmıyormuş gibi. “Hâlâ Marlon Brando’ya benziyor muyum?” dedin.

Güldün dişlerinin arasından. O fotoğraftaki adam gibi. Yan yana otobüs bekledik. Sen Marlon Brando'ymuşsun, biz hep bu köşede birlikte otobüs beklermişiz gibi... Bu duraktan sık sık bir otobüs geçermiş gibi.

Önceki Gecenin Rüyası

Sokak kapısını açıyorum, karşıma o çıkıyor. Üzerinde yeşil takım elbisesi var ama içini dolduramıyor, bacakları incecik. Bir şeyler söylemek istiyor, ağzını açıyor ama sesi çıkmıyor. Dudaklarının kenarı yol yol kırışmış. Elini tutuyorum. Küçük kalıyor, onu tek elimle kaldırıyorum, ne kadar hafif. Ne oldu sana böyle? Dişlerini çıkarıp eline alıyor birden, gülme-ye başlıyor. Bebek sesiyle gülüyor. Pilli bir bebek gibi... Sessiz ol, sessiz ol. Pilli bebek... Gülme sesi geliyor ama suratında bir gülümseme yok. Annemin görmemesi lazım. Annemin görmemesi lazım. Koşup banyoya saklanıyorum. Ağlıyorum duş musluğunu açıp. Banyo giderindeki saçları temizliyorum. Çekiyorum çekiyorum saçlar bitmiyor, siyah, kalın telli bir saç, kimin saç bu? Siyah saçlar avcumun içinde birikiyor. Bir bakıyorum annem de banyoda, yanımda sakın sakın portakal soyuyor, bir an kokusu geliyor burnuma. Portakalı elma gibi soyuyor. Oysa hep kabuğun üzerinde bıçakla birkaç çizgi çizer, sonra eliyle kabuğunu kaldırır düzgünce. Portakalın kabuğu helezon şeklinde annemin kucağına dökülüyor. Soyuyor soyuyor. Portakalın kabuğu annemin kucağına, saçlar benim kucağıma yığılıyor.

Çiçeklerin Yüreği

Havva'ya

Yattım Allah kalkarım inşallah

Kalkamazsam da la ilahe illallah

Ablamla yorganın altında yatıyoruz. Üzerinde mavi çiçekler var. Gözümü kapıyorum annemi görüyorum, açıyorum tavanda yürüyen kara böcekleri, kocaman elleri... Ablama sokulup yatıyorum. Ertesi gün kalkıyorum, ölmemişim. Ablama bakıyorum, o da ölmemiş. Anneannem, dedem ölmemiş. Arabama binip bahçeye gidiyorum. Komşunun tavukları ölmemiş. Kafasını sallaya sallaya gezen horoz ölmemiş. Anneannem yere sofrası seriyor, oturup örtüyü yorgan gibi üzerime çekiyorum. Çaylarımızı karıştırıyoruz. Durun diyorum, durun durun, birlikte karıştıracağız. Duruyorlar. Hep birlikte karıştırıyoruz. Trink trink trink. Trink trink trink. Kırmızı mavi yeşil sarı turuncu. On beşe kadar sayıyorum.

"Hah böyle yanımda dur, tek başına bahçeden dışarı çıkma tamam mı Yusuf'um? Bak Allah'ın gücüne gider."

"Annem ne zaman gelecek anneanne?"

"Daha yeni geldiniz a oğlum. İş bitince gelecek."

"Ne zaman ama ne zaman?"

"Beş gün sonra."

"Uzun mu beş gün?"

"Elini çek ağzından, günah bak, Allah'ın gücüne gider. Bak beş yaprak sonra."

Anneannem duvardaki takvimi gösteriyor. Hemen sandalyenin üzerine çıkıp bir yaprak koparıyorum. Bismillahirrahmanirrahim. Çiviye asılı tespih sallanıyor. Kız adı Melike erkek adı Salih.

Öğle vakti bütün ev uyuyor, sedirler uyuyor, mutfaktaki taş tezgâh, altındaki perde uyuyor. Anneannemin yanında yatıyorum, anneannem tuz kokuyor. Yere iniyorum ses yapmadan. Bismillahirrahmanirrahim. Parmaklarımın ucunda yürüyorum. Yerler gıcırıyor, çatıdan gürk gürk diye sesler geliyor. Bir ben uyumuyorum bir de dedemin bardaktaki dişleri. Bir de pembe renkli kertenkele. Bir bakıyorum var bir bakıyorum yok. Gidip taşlıktaki ayakkabıları diziyorum büyükten küçüğe. Dedem, ablam, anneannem, ben. Yan yana uyusun onlar da. Sonra arabama binip bahçede dolaşıyorum. Kedilerle yarışıyorum.

Kız adı Nihal Erkek adı İsmet. Günün yemeği pazı sarma.

Herkes birer birer uyanıyor. Dedem başka bir evin dedesi gibi. Yatıyor sedirde. Her şeye önce “Ha, ne dedin?” diyor, sonra da “öyle öyle” diyor, kulağını kaşıyor. Anneannem bahçede toprağı kazıyor.

“Bu ne anneanne?”

“Aslanagzı.”

“Bu da dili mi?”

“Tabii. Kapıverir elini.”

“Bu kim peki?”

“Hatmi. Öksüz çiçeği.”

“Niye öyle demişler?”

“Kendi kendine büyüyor diye işte yavrucak.”

“Niye kendi kendine büyüyor?

“Niyesi öyle işte.”

“Öksüz çiçek.”

“Nerede öksüz bir çocuk varsa orada biter derdi rahmetli anam.”

Burada hep öğlen hep öğlen. Arabamla geziyorum öğlen. Solucanlara bakıyorum öğlen. Uçağımı gezdiriyorum öğlen. Dedem sedirde yatıyor. Anneannem içerde Kuran okuyor. Ablam elbise değiştirip duruyor, saçlarına yapış yapış şeyler sürüyor, aynada götüne bakıyor.

“Anneanne, ben Müjganlara gideceğim.”

“Ben de geleceğim. Ben de ben de.”

“Gelip n’apacaksın?”

“Ya, geleceğim.”

“Sıkılırsın sen orada.”

“Sıkılmam. Ben de geleceğim.”

“İyi tamam tamam.”

“Abla benim de saçıma sürsene.”

“Ne yapacaksın, jöle mi istiyorsun?”

“Evet, bana da sür.”

“Dur tamam, geç şöyle.”

Gözlerimi kapatıyorum, uykum gelir gibi oluyor. Kırmızı sarı turuncu pembe. Ona kadar sayıyorum. Gözümü açmak istemiyorum. Ablamın elleri, annemin elleri gibi...

“Hadi tamam.”

“Sür daha, olmadı.”

“Tamam, yeter. Hadi.”

Bismillahirrahmanirrahim. Kız adı Nermin erkek adı Hasan. Günün yemeği etli dolma. Hasan’la Nermin evlensin. Ama olmaz, Hasan’a ablam âşık. Hasan ablamla evlensin. Çocukları olsun. Pikniğe gitsinler. Etli dolma yesinler.

“N’apıyorsun, hadi kapıdayım, seni bekliyorum.”

“Geliyorum, geliyorum.”

Ablamla Müjganlara giderken kuzuların olduğu tepenin yanında yürüyoruz. Horozun en uzağından geçiyorum. Kuzular meliyor, çingır çingır çingır yürüyor. Ben de meliyorum, ablam gülüyor. Ablam çok neşeli, arkasına bakıyor yürürken. Bir tane ev var. Önünde pembe öksüz çiçeği, penceresindeki camın içinde kocaman bir naylon var. Kapının önünde de bir kız... Merdivenin en altında oturmuş. Saçları kıpkısa, üzeri kirli. Bakma Yusuf diyor ablam, koluma vuruyor. Niye diyorum. Bakma işte. Kafamı çeviriyorum hemen.

Müjgan, ablam, ben bahçedeki sedirde oturuyoruz. Ne güzel saçların var yakışıklı, omuzlarına kadar. Çillerin de çok tatlı diyor Müjgan. Elbisesinde kırmızı çiçekler... Ellerine dokunuyorum. Yumuşacık, nane kokuyor. Çaylarını karıştırmadan önce durun diyorum, durun. Hep birlikte karıştıracamız. Müjganla ablam fısır fısır konuşuyor. Duymak için iyice yaklaşıyorum.

“Hadi sen git tavuklara bak.”

“Yok, gitmeyeceğim.”

“Bak bu bahçede çok güzel çiçekler var. Onlara bak.”

“Gitmeyeceğim.”

Kuş dilinde konuşmaya başlıyorlar. Saganigidegenugu...

Müjgan ablama fal bakarken bir motosiklet sesi geliyor.

Yanımızdan Hasan Abi geçiyor, bize doğru el sallıyor. Ablam yerinden kalkacakmış gibi yapıyor. Hasan Abi ablama değil Müjgan'a bakıyor.

"Abla bu ne çiçeği?"

"Ne bileyim ben."

"Ne yapar bu çiçek?"

"Bir şey yapmaz, ne yapsın çiçek."

"Etekli çiçek, mavi çiçek. Çocuk çiçek..."

"Üf, saçma saçma konuşma yine."

Kolumdan çekiştiriyor, "Hadi kalk gidiyoruz." Motosikletin tozunun arkasından yürüyoruz. Kazlar peşimize takılıyor, ablam yerden altı tane taş alıp onlara atıyor. Saçı kıpkısa kız yok bu sefer. Evlerinin önündeki çiçek duruyor.

Eve gidince koşarak içeri giriyorum. Kız adı Serap. Erkek adı Samet.

"Kara erik fırtınası ne anneanne?"

"Fırtına, afet, tufan oğlum..."

"Ölecek miyiz yani?"

"Vade dolunca ölünecek artık, n'olacak."

"Annem ne zaman gelecek anneanne?"

"İşi bitince dedim ya."

"Annem öldü mü anneanne?"

"Tövbeestağfurullah, o da nereden çıktı? Arayalım, konuş bak."

Annem. Annem. Bismillahirrahmanirrahim. Anne. Anne. Annem arkada biriyle konuşuyor. Anne. Gülüyor, bana değil. Anne. Oğlum. Anne ne zaman geleceksin? İşim bitince geleceğim oğlum. Üzme olur mu anneanneni, yemeklerini yiyor

musun? Ne zaman geleceksin? İşim bitince geleceğim dedim ya oğlum. Yarın gelmiyor musun? Yok. Ama dört yaprak oldu. Ne yaprağı? Anneannene ver bakayım.

Anneannem sinirli sinirli konuşup çat diye kapatıyor telefonu. Komşu teyze geliyor. İki katlı göbeği var. Pasta gibi. Anneannem elinde tespihle duruyor sedirde. Sessiz sessiz oturuyor herkes. Yerden, tahtalardan sesler geliyor. Gacır gucur. Kırt kırt kırt. Pencereye bir şey vuruyor. Tak tak tak.

“Okulaçılanakadar ben bakacağım, kim bakacak.”

“Ne yapsın bir başına ev geçindirmek kolay mı?”

“Ondan mı ki? Peşine takılmıştır yine birinin. Bana bir şey olsa...”

Komşu teyze gidince bahçeye çıkarıyor beni anneannem. Elinde makas. Otur bakalım şu sandalyeye. Oturuyorum. Saçlarını keseceğiz diyor. Olmaz diyorum. Ağlıyorum, bağırıyorum. Ayaklarımı yere vuruyorum. Olmaz olmaz. Uzar yine oğlum, bakamayız, uzun saç iyi değil. Hem erkeksin sen. Uzar yine, uzar, kökü sende. Otur hadi, otur. Bir de bununla mı uğraşacağım, bahçeye bak, ihtiyara bak, iki çocuğa bak, saç başla uğraşamam ben. Hadi hadi, tepinme, tepinme bak, Allah’ın gücüne gider. Ablamı çağırıyor. Ablam beni tutuyor.

Küçük küçük yere dökülüyor saçlarım. Toprağın, solucanların üzerine dökülüyor. Küçük küçük. Üç kere on beşe kadar sayıyorum. Ağlayıp ağlayıp susuyorum, sesim kısık kısık çıkıyor. Ağlıyorum. Ben kedi olmak istiyorum. Ben kedi olmak istiyorum. Köpek olmak istemiyorum. Yerden topluyorum saçlarımı. Saçlarımı öldürdün. Saçlarımı öldürdün anneanne. Kabak gibi yaptın kafamı. Gömeceğim saçlarımı. Anne solucanla çocuk solucan geziyorlar. Anne solucanın üzerine bas-

tırıyorum. Kıpırdıyor, kıpırdıyor, sonra duruyor. Odadaki aynaya bakıyorum. Saçım bok gibi. Osuruk gibi. Günün yemeği boklu dolma. Kız adı bok erkek adı bok. Ayaklarımı yatağa vura vura ağlıyorum. Ablam geliyor.

“Hadi yeter, ağlama.”

“Banane.”

“Yeter.”

“Banane.”

“Yeter sus artık.”

“Hasan seni sevmiyor işte.”

“Öf.”

“Hasan seni sevmiyor, Müjgan’ı seviyor.”

“Sevmezse sevmesin be. Sevmezse sevmesin.”

“Anneme söyleyeceğim sigara içtiğini.”

“Söyle.”

“Anneme söyleyeceğim.”

“Bul da söyle.”

“Niye öyle dedin abla?”

“Öf...”

“Annem öldü mü abla?”

“Saçmalama, ne ölmesi.”

“Ölürse ölsün... Tövbe tövbe... Allahım tövbe tövbe.”

“Yat zıbar, sana da sorularına da...”

Bu gece dua etmeyeceğim. Yatmadım Allah kalkmam inşallah. Banane. Gücenirse gücensin. Her şeye besmele ile başlamayacağım. Banane. Yorganın altından gizlice ablama bakıyorum. Sigara içiyor, dumanı gözüme kaçıyor. Dumanını ark

arkaya üflüyor, sonra sigarayı bir kağıdın içine saklıyor. O gece yastığımız çok ıslanıyor.

Sabah uyanıyorum. Anneanneme dedeme bakmıyorum. Tavuklara bakmıyorum. Kertenkeleye bakmıyorum. Bahçeden geçip toprak yola çıkıyorum. Kimsecikler yok. Pembe çiçekli evin yanına gidiyorum. Saçı kıpkısa kızı görüyorum, merdivenin yanında, elinde bir bezle oynuyor. Karşısında duruyorum. O bana bakıyor. Ben de ona. Gözlerini kısıp gülüyor. Ben de gülüyorum.

“Adın ne senin?”

“Havva. Senin?”

“Yusuf. Sen niye sürekli gözünü kırıpıyorsun?”

“Bilmem.”

“Yapma ama Allah’ın gücüne gider.”

“Ben bir şey yapmıyorum ki.”

“Yapmıyor musun?”

“Yok, kendi kendine oluyor.”

“Aman her şey de Allah’ın gücüne gidiyor zaten.”

Pembe çiçeğin yapraklarına dokunuyorum. Sapından tutuyorum. Çekmeye çalışıyorum, kopmuyor bir türlü. Ellerimi acıtıyor.

“Sen öksüz müsün ki?”

“Evet.”

“Saçını kim böyle kesti?”

“Nenem. Şehirdeki hanım öyle istemiş.”

“Niye öyle istemiş?”

“Bilmem, zor olur diye galiba.”

“Keşke kedi olsam. Kimse saçımı kesemezdi ne güzel. Kertenkele olsam keşke.”

“Kertenkelenin saç olamaz ki.”

“Ama ben en çok solucanları seviyorum.”

“Ben de baklavayı.”

“Biliyor musun dedemin kalbi varmış.”

“Hepimizin yok mu kalbi?”

“Çiçeklerin de var mıdır?”

“Vardır bence.”

“Peki kuş dili biliyor musun sen?”

“Bilmiyorum.”

“Ben de bilmiyorum.”

“Büyüyünce öğreniriz değil mi?”

“Öğreniriz.”

“Sence saçım uzar mı?”

“Uzar tabii.”

“İkimizinki de uzar, değil mi?”

“Evet. Kökü bizde.”

“Ölmeden uzar mı sence?”

“Uzar.”

“Fırtınadan önce uzar inşallah.”

Pembe çiçeği, kalbine dikkat ederek sapından tutuyoruz. Var gücümüzle asılıp koparıyoruz. Uzun, upuzun bir sapı var. Sonra aramızda çiçek, yürüyoruz köyün çıkışındaki yola doğru.

İşte o yolda uzuyor saçlarımız.

“Konuşurken yüzüme baksana.”

“Etrafa bakıyordum da. Antikacı gibi... Değişik.”

Adam odadaki eşyalara tek tek göz gezdiriyor. Karşısındaki tekli koltukta kadın oturuyor.

Çekiniyor mu gözlerime bakmaktan yoksa gerçekten evi mi inceliyor? “Değişik” dedi. Evet, değişik. Erol Bey tüm parçaları özenle seçti. Modernle klasiği kendi usulünce birleştirdi. Ha bu arada Eşim Erol mimar (Yüksek mimar diye düzeltiyor Cavidan’ım, Erol’un validesi).

“Bu ne?”

“O mu?” Ne diyeceğim ki buna şimdi. “Tayland’dan getirmiştik.”

“Allah Allah. Ta oralardan...”

Erol’un en gururlandığı san’at eseri. (Erol atılıyor hemen: “Çok özel bir parça.”) Kimi evler ne geveze, nasıl da önemsiyor kendini, ağzında bir yığın laf. Ben söyleyim, ben böyleyim. Bakın bana. Bakın bana. Kimisi sessiz, dingin... Sadece ev. Dedemlerin evi gibi... Patiska perdeler, sedirler, çivilere asılı tesbihler, havlular. Her şeyin görünür bir işlevi var. Her şey sıradan, geçici, hafif...

“Beğenmedin galiba.” Gözü karşıdaki tabloda.

“Yok, beğenmedim değil de... Birden karşımda görsem korkarım.” Gülüyor. “Böyle asık suratlı değil de gülen bir yüz

olsa...Ya da güzel bir manzara resmi olsa. Maksat baktıkça insanın içi açılsın.”

Adam başını çevirip pencereden görünen çok katlı bir örnek apartmanlara, bakımlı yeşilliklere, yüksek bloklar arasında küçük karelere bölünmüş gökyüzüne bakıyor. Rahatsız edici olmaya başladı bu sessizlik. Mesajlarda daha mı rahattık ne? Hah, boğazını temizledi, konuşacak.

“Bu sitede evler kaçtan gidiyor?”

“Bilmem, bir fikrim yok.”

“Epey vardır herhâlde.”

“Herhâlde.”

“İyiymiş.”

“Nesi iyi?”

“Yani. Lafın gelişi...”

“Peki.”

Bitti konu. Yine sessizlik.

“Çay koymuştum, içer misin?”

“Olur. Çaya hayır demem.” Bir bacağına diğerinin üstüne atıyor adam.

Çay deyince rahatladı sanki biraz. İyi peki.

Kadın ayağa kalkıp mutfığa geçiyor, adam hemen cep telefonuna uzanıyor.

“Osman Abi... Çelikçiye uğradım ben aklında olsun. Acil bu iş, uzatma olmasın dedim.” Hava mı atıyor bu bana? İş hallediyorum bak ayak üstü, filan. “Sıkıntı yok, Osman Abi.” Aksanı daha baskın. Yok canım belli, hava atmayı seviyor. Çocuksubir gösteriş merakı var, bunu pek degizlemiyor. Kendini çok saklayan biri değil.

Kadın içeri gelip çay bardağını adamın önüne koyuyor. Adam telefonu kulağından ayırmadan kadına bakıyor. İri taşlı bir yüzüğün olduğu parmağını bardağın üstünde gezdirerek ayı karıştırır gibi yapıyor. Kadının gözü adamın parmağına takılıyor. Şeker istiyor. O nasıl bir isteme şekli? Kırk yıllık ahbabız sanki. Niye çağırdım onu? Niye önünde eğilip kalkıyorum, hizmet ediyorum deminden beri? Tabii efendim, şekerinizi getireyim.

“Tamamdır Osman Abi. Ben Behram’la konuştum, o uğrayacak. Sıkıntı yok. Yok yok, sıkıntı yok Osman Abi.” Osman Abi, Osman Abi. Kim bu Osman Abi? Bu içerdeki adam kim peki? Neden sürekli sıkıntı yok diyor? Neyse, kapattı. Salona dönebilirsin. Hocanım...

“ayı şekerli içen mi kaldı ki?”

“Sen asıl beni gençken görecektin. Basardım şekerini. Azalttım epey.”

Gençkenmiş. Yirmi sekiz yaşındaki adamın söylediğı şeye bak.

“Aman sanki şimdi çok yaşlısın.”

Yirmili yaşlar ne uzak. Erol’la gözümüz dönmüşçesine ettiğimiz kavgalar. Ufacık bir konudan çıkan büyük tartışmalar. Birbirimizi acıtacak kelimeleri elimizle koymuş gibi buluyoruz. O da yetmiyor, kavgaya giriyoruz. Ben elimde ne varsa ona fırlatıyorum. Alnı çiziliyor hafiften. Gözlerinde bir zafer sevinci. Yara almaktan mutlu. Bir savaştayız. Haklılığımızın, mağduriyetimizin nişanesi gibi bütün yara izlerimizi gururla taşıyoruz. O benden daha ince çalışıyor. Maksat iz kalmasın. Benim o kadar sabrım yok. Sa diplerim acıyor, gözlerim ağlamaktan şiş. Hafif acılarla uyuşmuş benliğimizden kurtuluyor,

kendimizi birer yenik kahraman gibi hissediyoruz. Ardından sevişmeye başlıyoruz. Gözümüz hiç bir şeyi görmüyor. Tüm dünyayı yok edebilecek gibi bir hınç. Bazen küsüyoruz. Kavga nedenini unutacak kadar uzun zaman geçiyor aradan. Küslük artık bir gerginlik olmaktan çıkıyor, alışkanlığa dönüşüyor, rahat bile geliyor. Şimdi ise gizli bir anlaşma yapmış gibi uzak duruyoruz her türlü tartışmadan. Yorucu bir şey çünkü, ne gerek var? Olgunluğun gözünü seveyim!

“Bu arada sen yaşını hâlâ söylemedin?”

“Ben mi? Tahmin et.” Fazla davetkâr bir gülüş mü oldu? Aşüfte! Aferin sana, kıvıracaksın bu işi.

“Valla ne bileyim. Otuz dört mü?”

“Yok canım. Çık.”

“Otuz sekiz.”

Dört yaş birden çıktı!

“Söylemeyeceğim.”

“Sen bilirsin. Ama göstermiyorsun yani.”

Kapıda bir tıkırtı. Bu saatte...

“Kapı mı çaldı? Sana da öyle mi geldi?”

“Bilmem.” Adam koltuğunda doğruluyor.

“Erol mu acaba?”

Adam ayağa kalkıyor, salonda ileri geri yürümeye başlıyor.

“Bak istersen...”

Kadın kapı deliğinden bakıyor. “Otur, otur, yok kimse. Bana öyle geldi herhâlde.”

Adam koltuğun ucuna doğru oturuyor. Sonra ayağa kalkıp ileri geri yürüyor.

Erol deyince beti benzi attı adamın. Salonun ortasında kalakaldı. Ne diye öyle dedim? Öyle çıkıverdi işte ağzımdan.

“Rahat otur. Kimse gelmez bu saatte.”

Guguklu saatin ötüşüyle sığıyor ikisi birden. Kuş dört kere ötüp yuvasına giriyor.

Saat değil üçüncü göz mübarek. (Orijinal Alman malı, diye atılıyor Erol, dede yadigârı. Bir eşi de rahmetli Sacit Day'ının evindeydi, hatırlar mısın Erolcuğum diyor Cavidan.) Evet, hep böyle araya girerler sağ olsunlar. Hayatımın parantezleri.

Adamın telefonu çalıyor. “Buyur Baba... Evrakları getirdim işte, bekliyorum...”

Kelimeler ağzında çabucak bir boşluğa yuvarlanır gibi. Yalan söylüyor. Yanımda biri yalan söyledi mi utanıyorum, niye ben utanıyorum ki? Baba da babaymış, iyi bağılıyor.

Kadın tepside boş çay bardaklarıyla mutfığa geçiyor. Tezgâha yaslanıp bekliyor.

Kendi kendime yapıp içseydim çayımı kahvemi balkonda. Her şeyi kendi kendime yapmaktan bıktım diyen sen değil miydin? Olsun. Bir sigara tellendirirdim. Kutu kutu balkonlara bakardım. Ne çok insan var diye iç geçirirdim. Gece de açardım şarabımı. Ay ışığında bir ağaca baktığımı, yapraklarının hışırdadığını hayal ederdim. Televizyon sesi, masif mobilyalar, brokarlar, ceviz konsollar, Erol'un varlığı...Usul usul giden bir gemi gibi uzaklaşırdı. “Tamam baba.” Ne babaymış bu da, nasıl bağılıyor, ses mutfığa kadar geliyor. Midemdeki kasılma geçmiyor sabahtan beri.

Kadın musluğu açıp kapatıyor, mutfak bezini ıslatıp birkaç kere sıkıyor. “Tamam.” Kapattı galiba. Kadın çaylarla salona

dönüyor. Adam gözünü bardaktan ayırmadan uzun uzun çayını karıştırıyor.

Yine bir sessizlik çöktü. Oturuyoruz o, ben, aile büyükleri...

“Nasıl geldin buraya?”

“Otobüse bindim. Ekspres. Otobandan geliyor.”

“Ben de okula giderken bazen biniyorum.”

“Okulun yakın mı?”

“Eh. Otobüs dolu oluyor ama o saatlerde. Hep bir kavgadır gürültü.”

“Sorma. Bir de içerde ağır bir koku oluyor bazen. Midem kalkıyor ya.”

Titiz adam, belli.

“Doğru, kalabalıkta otobüs çekilmiyor. Hele ayakta kalmışsan.”

“Yer bulmak ne mümkün!”

Neşelendi. Sohbetin en koyu yeri burasıymış gibi. Güzel. Etrafa fırından yeni çıkmış kurabiyekokusu yayıldı sanki. Çayın yanına iyi olurdu, yapmadım niyeysel. Abartmak istemedim. Ev hanımı mıyım ben? Hah hah, her şeye razı ol, muhalif duruşunu keke sakla. Hocanım. Olmuyor ama.

“Yine de seviyorum otobüsü. Çeşit çeşitinsan, başka başka hikâyeler. Şehrin göbeğinde hissediyorum kendimi.”

“Orası öyle tabii. Geçen Ramazan’da başıma ne geldi? Otobüste biriyle gerildik karşılıklı. Yok sen ittin, yok ben gittim. Fazla da bulaşmak istemiyorum, niyetliyim, tüm gün oradan oraya koşturmuşum. Derken bir iki laftan sonra tanıdık biririmizi. Çocukluk arkadaşım çıkmasın mı? Yirmi yıl olmuş neredeyse görmeyeli. Pazarda birlikte çalışırdık. Ben ayakkabı

boyardım, o getir götür işleri yapardı. Sen gel bir otobüste yan yana düş. E artık o akşam iftarı birlikte yaptık.”

Nasıl da çocuksu bir neşeyle anlatıyor. Gün boyu dinlemek zorunda kaldığım yavan vaazlardan, sami miyetsiz lakırdılardan sonra ne güzel geldi. Otobüs bizim konumuz. Bak asık suratlı koltuklar, masa gevşedi. Tablodaki kadın bile hafiften gülümsedi. Mona Lisa mübarek. Otobüs! Evet, otobüs! Bu konuda saatlerce konuşabiliriz. O hangi numaralı otobüslere bindiğini, kimlerle karşılaştığını anlatır. Ben yol boyunca kafamda kurduğum istifalarımı... Sonra belki ben onun günübirlik bir ilişki sonrasında dönerken otobüs camına yasladığı yüzünü görürüm. Dönüşte yalnızlaşan ve biraz daha yaşlanan yüzünü. O da geç okul çıkışlarında otobüste bir koltuğa gömülüp yola nasıl teslim olmak istediğini görür. Akşam boyunca zihnim bomboş gitmek, hep gitmek istediğini... Şoförün tüm otobüsü kaçırdığını hayal ettiğimi.

“Çay on numara.”

“Afiyet olsun.”

Bacaklarıma mı bakıyor kaçamak kaçamak? Çoraplarıma belki de. Tanıştırayım öğretmen çorabı! Bunları meslek formasyonu ile birlikte veriyorlar. Öğretmenim ben. (Amerikan kolejinde diye ekliyor Cavidanım.) Diz altı eteklerimiz, eşimize, milletimize itaatimiz... Alnımızda bilgilerden bir çelenk... İşte bu ten rengi çoraplarımızı giyiyoruz. Ne demişti o Amerikalı yeni yetme kız: “Bizde sadece yaşlılar giyer.” Oh really?

“Yapacak mıyız gerçekten?” Sadede gelelim Osman Abi!

“Sen istersen. İstemezsen yapmayız. Sıkıntı yok.” Yaşlı buldu beni. Tuhaf buldu. Artık arkadaşlarına anlatır. Dünyanın

bir ucundan dev gibi bir ucubeyi sırtlanan, yetmedi bir de onu duvarına asan, antika eşyalara, abus suratlı kadın resimlerine bakarak kuru kuru çay içen acayip bir kadın.

Adamla kadın aynı anda yuvasından çıkarak öten kuşa bakıyor.

Ah evet guguklu kuş! Onu da söyler arkadaşlarına. Ben de bu evin kuşuyum işte Osman Abi.

Adam kıpırdanıyor yerinde, telefonuna bakarak konuşuyor:

“Sen beğenmedin galiba beni?”

“Yok ne ilgisi var? Sadece alışkın değilim.”

“Bu kıroyla ne işim var dedin belki de.”

Kadının içine işliyor adamın manidar gülüşü.

Bilmiyor. Böyle kelimelerden tiksindiğimi bilmiyor. Bilmesin, o da bana bir şeyler desin. Entel desin, cart desin curt desin. Sürsün dursun bu horgörü. Hepinizin canı cehenneme!

Adam çayı dikeyor tepesine. Birden öksürmeye başlıyor. Biraz daha esmerleşiyor rengi.

“Su getireyim mi?”

Yok diyor başıyla. Pantolonunun cebinden kâğıt mendil çıkarıyor.

Şimdi burada ölse ne yaparım? Düşündüğüm şeye bak. Olabilir, niye olmasın? Karısına mı haber veririm? Ambulans çağırmak gerek. Öldüğünden emin olmak gerek. Eşinin ismini de bilmiyorum, telefonunda nasıl kayıtlıdır? Pardon hanımefendi, sizi tanımıyorum. Gerçi kocanızı da çok tanımıyorum. Bugün ilk kez yüz yüze geldik. Rahmetliyle... Ah maa-lesef, maalesef... Vallahi ben de anlamadım. Çay içerken oldu...

Vade işte... Dünya hâli... Siz de çok genç yaşta evlenmişsiniz. Babalar isteyince tabii. İki de çocuk... Allah bağışlasın...Önce Osman Abi'yi aramak gerekir belki. Osman Abicim, there is a sıkıntı Osman Abicim.

“Birden içtim ya ondan.”

İlahi adam. Her şeyi açıklıyor böyle. Alışkın olmadığım bir şey. Bir kalıbın içine dökülüp orada katılmışmış gibi değil. Hareket ettikçe farklı renkler, biçimler alıyor. Peki bir şeyler olacak mı cidden?

“Hadi yapalım.”

“Nerede?”

“Bilmem. Nerede yapalım?”

“Sen bilirsin.”

“Yatak odasına gidelim.” Adı üstünde... ‘Yatak’ odası, evin içinde bir eşyaya adanmış o şanlı oda! Hadi gidelim de hala yadigârı pirinç karyolanın ma'kus talihini değiştirelim.

Adamla kadın kalkıyor, koridorda yatak odasına doğru art arda yürüyorlar.

Ayaklarını sürüyor. Bu loş koridorda uzun bir bıkkınlığı yürür gibiyiz. Olsun. Bu koridor bizi kutlu bir yere bağlayacak. Büyük geldi terlikler. Nasıl da kapıdan girer girmez ayağına geçiriverdi. Her gün giyiyormuş gibi, yadırgamadan.

Adam oturuyor yatağın üzerine, önce uzanır gibi yapıyor ama doğruluyor sonra. Kadın yatağın öbür ucuna oturuyor.

“Eeee?”

“Soyun istersen...”

“Ben mi soyunayım?”

“Ben Şimdi kıyafetine bir zarar vermeyeyim. Değerli bir Őeydir.”

“Yok değil. Sen ıkar. Öyle değil midir adabı?”

“Bilmem.”

“orabımı çıkar.”

“Tamam bir dakika.” Elbiseyi sıyrıp çoraba uzanıyor.

Elinin soğukluğunu hissediyorum, buz gibi. Yok, olacak bir yanı yok bunun. Ne zormuŐ bu iş. Saçmalık düpedüz! Daha eğlenceli bir Şey olması gerekiyor muydu bunun?

“orap çok sıkı.”

“Külotlu orap işte, yapıŐıyor kene gibi.”

“ok sıkı, çıkmıyor.”

“Niye ıkmıyormuŐ?”

“ıkaramadım.”

“Yırt madem.” İlla her Şeyi söyleyeceğim. Bu öğretmenlik yakamı bırakmıyor, ne çorabı ne kendisi.

“Yok, olmuyor.”

“Of. Sen de her Şeyi benden bekliyorsun!”

Ne diyorum ben? Bu adam kim? Bu odada işimiz ne? Ne yapıyoruz biz Osman Abi? Kim yazdı bu oyunu? Hayatımın parantezleri nereye kayboldu?

Perdelerden yansıyan yumuşak ışık vuruyor yatağın üzerine.

Gözleri ne güzel, hareli. ıkaramadı orabı, ben de çıkar-mayacağım. Yok Osman Abi. Ülküm hep ileri gitmek olsa da çıkarmayacağım orabı. No.

Kadın elbisesini çıkarıp yatağa yatıyor. Çoraba tırnağını takıyor, biçimsiz bir daire şeklinde bir delik açılıyor. Adam elini kadının vücudunda gezdiriyor. Pantolonunu, ceketini, gömleğini çıkarıyor.

Ne utangaç bir gövde. İnsan çıplakken yaşı iyice küçülüyor mu ne? Elleri pütürlü, soğuk. Benim de ayaklarım buz gibi.

İki gövde birbirleriyle buluşacağı anda adam aniden boşalıyor. Ardından hemen doğrulmaya çalışıyor. Kadın elini adamın başına götürüyor. "Yat yat." Saçları düşündüğünden yumuşak. Adam ağırlığını yavaş yavaş bırakıyor kadının üzerine.

Kadının eli adamın yanağında, başı boynunun çukurunda konuşmadan yatıyorlar. Günün son ışıkları odayı dolduruyor. Bir kamera yavaş yavaş onlardan uzaklaşıyor. Adamla kadın. Kadınla adam. Adamın elleri iki yana açılmış, kadının kolları vücuduna bitişik. İki insan. Uzaktan yatağa çakılmış yaralı, uçamayan bir kuş gibi görünüyorlar. Kamera apartmanların, kentin üzerine çıkıyor. Büyük beton yığınlarının, aralarında yılan misali kıvrılan yolların, küçük parkların üzerine çıkıyor. Gemilerin kayıp balıklar gibi yüzdüğü okyanusların üzerine çıkıyor. O uzaklaştıkça adamla kadın küçülüyor, bir nokta kadar kalıyor. Uzayın içinde kaybolmuş bir nokta. Çarpıntıları, hayal kırıklıkları birbirine karışmış, yatıyorlar üst üste. Kendiliğinden akan bir gözyaşının ıslaklığını paylaşıyorlar. Her şey önemsiz geliyor birden kadına, bütün çırpınmalar, hınçlar, aldatmalar, kıskançlıklar, apartmanlar, eşyalar, çoraplar, validanimlar, bütün Erollar.

"Heyecanlandığımdan..." diyor adam.

Elini adamın saçlarına götürüyor kadın. Adamın, kendisinin, bütün erkeklerin, kadınların, saçlarını okşuyor. Bütün şehirlerin, okyanusların, gemilerin saçlarını okşuyor. Ten rengi çorabın yırtık çemberinden tenine koyu bir sıcaklık yayılıyor. “Sıkıntı yok.”

Bir Uzun Üşümek

çok üşürdük hep üşürdük üşümekti bütün yaşadığımız
üşürdü ellerimiz aşkımız sonsuz uzun sakallarımız

Turgut Uyar

Servetlerin salonunda, uzun masanın başında oturuyorum. Karşımda Servet. Çaprazında karısı Sevil, oğulları Mert ve Berk. Sevil ara ara hafifçe Servet'in eline dokunuyor. Servet söylemesi gerekenden fazla bir şey söylediğinde elle nazik bir uyarı geliyor. Mutfakta kendi aralarında fısır fısır konuşuyorlar. Bu evin bir anayasası var, farkında olmadan çiğnediğim kuralları var. Dikkat etmeliyim. Arkadaki kitaplığın raflarında çerçevelenmiş aile fotoğrafları...Masanın üzerinde zarif şamdanlar, ince porselenler, plaktan usul usul yayılan ezgiler... Her şey sakın bir uyum içinde. Gelgelelim bende yine aynı illet. Geçmedi bir türlü.

Birkaç hafta önce ofiste durumu çıtlattım Servet'e. "Üşüyorum Servet." dedim. "Bir türlü geçmiyor." Servet o ince, uzun parmaklarını masama dayadı. Bir elini tıraşlı yüzünde gezdirdi. Yirmi sekizinci kattan, ofisin açılmayan camlarından şehrin yalnız gökdelenlerine doğru baktı.

"Sana tavsiye vermeyeceğim."

Peki Servet.

“Sadece soracağım.”

Sor Servet.

Parmağıyla havada bir daire çizdi. Evet, Servet konuşurken hareketleriyle sizi kendine kilitler adeta.

“Üşümeni en çok nerende hissediyorsun?”

“Bilmem.”

“Hemen cevap verme, biraz düşün ve bu durumun içinde kal biraz.”

Yahu zaten aylardır içindeyim Servet. Bıktım şu illetten...

“Nerende hissediyorsun üşümeni?”

“Ayaklarımda. Aylardır ısınmıyor ayaklarım.”

“Ayaklar! Yerle temasın.”

Bravo Servet.

“Başka?”

“Başka, başka...Burnumda! Evet evet, basbayağı burnum üşüyor. Dokunuyorum, buz gibi.”

“Hmın burun.”

“Evet burun.”

“Burun senin için ne ifade ediyor?”

“Bilmem. Koku alma organımız?”

“Koku güçlü bir uyarıcı.”

Servet böyledir, bir kitabın sayfaları gibi konuşur. Tane tane. E tabii adam sürekli eğitimlerde. Her seferinde söyleyeceğinden çok azını söylemiş gibi, daha fazlası varmış da söylemiyormuş gibi de bitiriverir sözlerini. Ben de öyle tamamlanmamış bir hisle kalakalıyorum, biraz boyum kısılır, biraz ufalıyorum.

“Duyularla temasa yönelik bir sıkıntının olduğunu duyuyorum.”

Servet duymalı duyumsamalı konuşmalarına başladı. Onu nerenle duydun Servet? Niye benimle tuhaf tuhaf konuşuyorsun?

“Artık inat etme de şu seminerlere katıl sen de.”

“Sevil’le gittiğiniz mi?”

“Evet. Bir düşün. Ben sadece öneride bulunuyorum. Sakın yanlış anlama. Tavsiye vermiyorum”

“Ne bileyim...”

“İnan bana, buna değer. Kendine verdiğin bir hediye.”

Dünyanın parası...Kredi taksiti var. Buna değer diyor adam. Kendine verdiğin bir hediye diyor. Servet boşa konuşmaz. Aman nelere harcamıyoruz ki, şurada alelade bir meyhanede gidip bir küçük açtırsan bile artık dünyanın parası. Yanında mezesi, Arnavut ciğeri, peyniri, haydarisi, acılı ezmesi. Anasının nikahı. Daha ana yemeğe geçmedik bile.

Servet’in tavsiye vermeden sadece öneri olarak sunduğu seminerlere yazıldım. Semineri veren Halis Bilge babacan tavırlı tonton bir adam, görünce doğru yerde olduğumu anladım. İki gün boyunca konuşmalar, birtakım alıştırmalar, uygulamalar. Her şeyi harfiyen yerine getirdim. Hocanın söylediği gibi kâğıtlara farklı metinler yazıp evin değişik köşelerine iliştim. Annemi arayıp seni seviyorum dedim. Neden, dedi annem. Ne bileyim, öyle dedim, içimden geldi. Servet’e iyi ki varsın hediyesi aldım. O da sağ olsun beni yemeğe davet etti. Neredeyse bir hafta ayağım yerlere basmadan gezdim. Artık üşümüyordum ve kendimi bal gibi de seviyordum işte. Yüzümde ışıltılı bir gülümseme. İçimdeki her şey bir uyum

içinde... Müşkülpesent taksicilerle, yaygaracı martılarla, hatta çağrı merkezleriyle bile aram iyiydi. İnşaat gürültüsü, havalı kornalar, üst kattaki komşunun ayaklarını sürümesi bana vız geliyordu artık. Bu olmalıydı söylenen ferahlama. Servet'e teşekkür üstüne teşekkür. Dönütse dönüt, duyuyorum duyumsuyorum geri bildiriyorum, geri geri bildiriyorum Servet. Tüm kalbimle sana müteşekkirim. Seminer arkadaşlarımla günaydın mesajları, gülücükler, kalpler, iltifatlar. Biz bir aileyiz. Bir arada olmamız tesadüf değil. İyi ki iyi ki. Hayat bu işte dedim, yaşa be koca şehir, topal martı, ihtiyar balıkçı, sağır bakkal, şehrin bütün aynaları, rüzgârlı köprü, vapur iskeleleri, üşümüyorum işte, ben de normalim!

Bu hâl kısa sürdü ne yazık ki. Bir gece yatağımdayken yine bir ürperme geldi, aman dedim yanlış anlamışımdır ama yok yok, geldi basbayağı. Sakin ol, sakin ol. Nerende hissediyorsun? Üşüyorum üşüyorum, neremdeymiş, her yerimde! Bir kâbus gibi üzerime çöktü, üzerime doğru tam gaz gelen freni patlamış bir kamyon gibi mübarek. Bir üşüme ki battaniyeler, yünlüler kâr etmedi. Ateşime baktım, yok. Olamaz, üşüyorum! Yine üşüyorum! Nasıl mı? Ulan o kadar para döktük...Millet üşümüyor, ben niye üşüyorum? "Kıyaslama yapıyorsun" dedi kafamın içinden Servet. Yataкта bir sağa döndüm bir sola, geçmedi, bitmedi. Kalkıp başucu sehpanın üzerindeki lambayı yaktım: Lambanın ucunda sallanan "En iyi versiyonunu yarat" yazısına bir fiske vurdum. Sana da versiyonuna da! Telefona uzandım. "Muhteşem bir mart ayı geçirdiniz" diyordu Facebook. Emin misiniz? Ulan en azından bir sevgilim olsaydı. Yok ki anasını satayım. Hödük hödük tipler birilerini nasıl buluyor? Ya nasıl evleniyor? Evli yazdım evil diye düzeltti gugıl. Şu Servet

nasıl buldu hanımını? Tamam yani ben de çok yakışıklı sayılmam ama Servet... Ne bileyim... Saçı yok bir kere. Adam kel! Ulan CEO'ların hepsi kel! Sen de, el insaf yani daha ne olsun. Gözümün önüne Tekin ailesi geldi. CEO'vet, hanımı, çocukları. Boy boy dizilmişler, pırıl pırıl kıyafetleri içinde gülümseyerek bana bakıyorlar. Sevil'in aradaki mesafeyi biteviye hatırlatan kontrollü gülümsemesi, beyaz gömleği, zarif diz altı eteği, Servet'in tertemiz tıraşlı hâli, çocukların lekesiz bermuda şortları, güzelce pantolon içine sıkıştırılmış ve her nasılsa orada kalmayı başarmış tişörtleri, her şey kimseyi rahatsız etmeyecek bir ölçülülük içinde. Çocuklar karşısında bile kendini her seferinde yarım, yine de sana huzurlu gelen bir yenilgi duygusu hissederek çıkmadın mı o evden?

Yemekteyiz işte. Bir gerginlik, tartışma olsa Sevil'den yana çıkacağım hemen. Neden? Öyle işte, içimden öyle geliyor. Sevil saçlarıma iltifat etti geçen akşamki ofis yemeğinde. Ulan ne iltifatı, "Saçlar kısalmış" dedi. E fark etti ama. Saçlar kısalmış. Son iki yıl içinde bir kadından aldığım tek iltifat bu olabilir mi canına yandığım. İki yıl önce? Serpil vardı ya canım. Değişik bir mizah anlayışın var demişti. Basbayağı iltifat.

Yemeğe gelirken bir şarap aldım. Anlamam ki şaraptan da. Adama sordum, bunu al abi dedi. Anasının örekesi ama n'apalım. Kötü şarapla rezil olmak istemeyiz. Kimsiniz siz? Ben ve diğer harika versiyonlarım. Giydin yine o bol, sarı yağmurluğunu mahallede yürüyüşe gider gibi. Ayıp! Ne yapayım, redingot mu giyeydim, frakla mı geleydim? Yeter ulan şu iç ses misin nesin, bir sus gözünü sevdiğim. Yıllardır vır vır vır, iligimi kemirdin.

Taksiden evlerinin olduğu sitenin köşesinde indim. Oracıkta bir sokak çiçekçisi gördüm. Koca blokların, yüksek site

duvarlarının kenarında başka bir dünyaya aitmiş gibi oraya iliştirilmiş derme çatma bir tezgâh. Tentesinin ucunda bir çıplak ampul sallanıyordu. Çiçekçi kadın telefonla konuşuyordu, kahkaha atarak. Bu telefonlardan var mı hâlâ? Beni görünce kapatmaya yeltendi telefonu. Yüzünde kahkahasının izi. Alayım hadi bir demet çiçek. Güzel görünüyorlar. “Aklın papatyalarda kaldı, onları sarayım istersen?” Gözünden de bir şey kaçmıyor. Bizim eski evin önündeki boş arsada olurdu papatyalar. Sapsarı bir bulut gibi. Ama papatya hafif kalır şimdi. Gösterişli bir çiçek demetini işaret ettim. Hadi şöyle güzel bir paket yap.

Yahu o papatyalı arsanın olduğu mahallede büyüdük biz Servet’le. Tek kale maç yaptık kaç defa. Koşamazdı hiç, muhallesi bebesiydi biraz, annesi seslenirdi iki dakikada bir, dalga geçerdik Servet git de havlu koysun annen sırtına diye. Basit basit konuşma ulan. Kıskanıyorum de, rahatla. Bir mükemmel aile işte. Onlar karşısında herkes deplasmanda. Üşüyorum ben üşüyorum. Seminer meminer kâr etmedi. Gömmüşüm iki maaşı. Ulan sıçarım böyle... Küfret küfret, nasıl olsa ödün kopuyor ağzından bir küfür çıkacak diye Sevil’in önünde.

“Pek bir şey yemedin” diyor Sevil.

“Biraz iştahsızım” diyorum. “Aslında bir de yorgunluk var. Şu yeni mesai saatleri...”

“Alışamadın mı?” diyor Servet gözü tabağında. İçten içe gülüyor mu ne? Nesi komik?

“Yahu günde on beş saatin nesine alışacağım?” Alışamadın mıymış.

“Başka türlü iş yetişmez ki” diyor Servet bıçağıyla az pişmiş bonfilesinden bir parça koparmaya çalışırken.

“Canımız çıkıyor yahu. Köpek gibi çalışıyoruz, daha mesai bitmeden turşuya dönüyoruz.” Tutamıyorum kendimi.

Servet kestiği et parçasını tabağındaki sosa buluyor. Yine bana bakmadan “Sabret, tatil zamanına şunun şurasında ne kaldı.” diyor. Lokmasını çiğnerken Sevil’e bakıyor. Sevil her zamanki gibi sakın bir gülümsemeyle yetiniyor. Ölçölülülülük. Böyle olsa gerek.

Canımız çıkıyor desene yahu. Bir kere de canımız çıkıyor desene Servet. Bıktım şu işten, imanımız gevriyor desene. Hem mahalleden arkadaşlarla toplandığımızda bağıra çağıra Çav Bella söyleyen adam değil misin? Biz seninle üniversite boyunca 1 Mayıs’ta kıcımıza polis copu yemedik mi Servet? Niye evinize bir tabur güvenlik görevlisinin onayı olmadan girilmiyor peki?

Döşmeden sanki ayağıma bir soğuk yayılıyor. Ayakkabım olmasına rağmen ayaklarım buz gibi. Üşüyorum. Hani olumsuz şeylerden bahsetmeyecektik? Ama ben...Ama ile başlayan cümleler kurmayacaktık hani, mutsuzluğumuzun sorumluluğunu alacaktık. Yeter ulan, yeter. Biliyorum Servet, biliyorum. Şükrediyoruz. Kıcımızdan ter damlarken bile... Amerika’nın bu hatırı sayılır sigorta şirketinin işleri yetişsin yeter ki! N’apmıyoruz, şikâyet etmiyoruz.

Servet Tekin başka bir plak koyuyor. Bu yeni bir tınıymış, caz artık buraya evrilmiş. Sevil Tekin şarapları tazeliyor. Çıkmak istiyorum buradan. Biliyorum, beni buraya kapatıp avangart caz dinleterek en şikâyetsiz, en mutlu hâllerile bana işkence edecekler. Ondan çağırdılar. Art arda deviriyorlar kadehleri. Ben içemiyorum onlar gibi. Huzursuzum, bacaklarımın titremesine engel olamıyorum. Mert’le Berk bir süre

sonra masayı terk ediyorlar. Sevil’de aşına olmadığım kahkahalar. “Hemen geliyorum” diye koşarak çıkıyor salondan. Beline pullu bir şal bağlamış olarak dönüyor. Plağı susturuyor, telefonundan bir müzik açıyor. Servet kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. “İzlanda’ya ne demeli? Takım gibi takım. Şımarıklıkla olmuyor işte.” Sevil ayakta, masaya dayanmış, alçak ökçeli pabucuyla müziğe tempo tutarken bana dönüp bir şeyler anlatıyor. Oryantal dersine gidecekmiş. Kalça kıvrırmak dişil enerjiyi harekete geçiriyormuş. Allah Allah. Bu sırada “Messi’miz eksik” diyor Servet elini masaya vurarak. MESSİ! MESSİ! diyetempo tutmaya başlıyor. Sevil kendi etrafında dönerek el çırparken Servet de sandalyeye çıkıp marş okuyor. Fenerbahçe marşı. Dili dolanıyor. En azından işkenceden yırtttık. Sandalyeden inip yanıma geliyor.

“Aslansın” diyor, sırtıma vurup kadehini tepesine dikeyor.

“Servet, aslında biz çok iyiyiz de...”

Servet sözümü kesip elini pat pat sırtıma vuruyor.

“İyiyiz iyiyiz.”

“Ama şu iş, yeni saatler... Çok fazla çalışmıyor muyuz sen-ce de?”

Servet’in gözünün içine bakıyorum, onun onayını almazsam ölecekmişim gibi.. Servet yeni doldurduğu kadehini kaldırıyor. “Bak gör bu sene şeytanın bacağına kıracağız. Şampiyonluk yakın.” “Servet, benim şu üşüme yine başladı, geçmiyor bir türlü” diyorum. Servet gözünü kapatmış müzik eşliğinde elindeki kadehi sağa sola sallıyor. Sevil o sırada belindeki zilleri şingirdatarak dans ediyor. Berk’le Mert’e bakıyorum. Biri şöminenin önündeki sarı koltukta, biri kanepeye sırtını yasla-

mış, halının üzerinde oturuyor. Önlerindeki ekrandan mavi, neredeyse ruhani bir ışık vuruyor yüzlerine.

Ben kaçayım yavaştan diyorum. Beni duyuyorlar mı emin değilim. Üşümem iyice arttı sanki. Omuzlarımda, kollarımda, ayaklarımda hissediyorum. Titremeler geliyor, ara ara kasılıyorum. Alelacele kapıya gidiyorum. Sevil’le Servet ne olduğunu anlamadan paldır küldür ardımdan geliyor. Şingirdiyor Sevil’in zilleri. Kapı önlerinde yapılan içeriksiz sohbet merasimine girmeden hızlıca kapıyı ardımdan kapatıyorum. Sessizlik içindeki ışıklı koridorlardan geçiyorum, boş asansörlere biniyorum. Dünyada tek ben kalmışım ve bu binadan bir türlü dışarı çıkamayacakmışım gibi bir hisse kapılıyorum. Bütün seslerin kısıldığı, yolcusuz, koca bir havaalanındayım sanki. Üşüyorum. Neremde hissediyorum? Her yerimde ulan, her yerimde! Granit duvarlar, puslu aynalar, çiğ spot ışıklar... Belli belirsiz bir müzik duyuluyor arkadan. What a Wonderful Life. Yok, kurtulamayacağım bu illetten. Açık havaya kavuştuğumda derin bir nefes alıyorum. Kafamı kaldırıp sitenin ışıklı camlarına bakıyorum, boşluğa bakan donuk gözler gibi parlıyorlar. Bahçede eşit aralıklarla dikilmiş ağaçların, parlak lambaların tepeden aydınlattığı ıssız bankların yanından yürüyorum. Sitenin dışına çıkıyorum. Çiçekçikadın hâlâ aynı köşede. Etrafındaki sitelerin uzun beton duvarlarının arasında fenerin yüzüne vurduğu ışıkla geceyi dizinde sallayan dünya dışı bir varlık sanki. Dalgın dalgın çiçeklerin saplarını kesiyor. Zamanı ellerinde yavaşlatır gibi. Kimsecikler yok sokakta, gecenin bu saatinde kime çiçek satıyor bu kadın? Yanından geçerken bana hafif bir baş selamı veriyor. “İyi akşamlar” diyorum. Duruyorum tezgâhın önünde. Papatyalar kovanın içine nasıl da güzel yayılmışlar. Kendilerine şu dünyada ne güzel bir yuva

buluvermişler canına yandıklarını, sevmişler yerlerini. Boş arsada serilirdi önümüzde gelinciklerle birlikte. İnce, sessiz bir yağmur başlıyor o sırada, lambanın ışığında etrafa saçılan ince iplikler gibi görünüyor. “Bereket” diyor kadın, eşarbını biraz gevşeterek. “Nisan yağmuru bu, yağar geçer. Havalar ısınıyor artık” diyor işinden başını kaldırmadan. “Havalar ısınırsa da bana fark etmiyor. Ben hep üşüyorum.” Ağzımdan çıkıveriyor birden. Bana bakmadan, eliyle bir demetin etrafına ip sarıyor çiçekçi kadın. “Olur bazen öyle” diyor. Ağzıyla koparıyor ipi. “İçinden içinden üşür insan. Yaz da olsa kimine dünya soğuyuverir bazen.” Başını işinden kaldırıp bakıyor bana. Tam gözlerimin içine bakıyor. İri, bal rengi gözleri esintiyle sallanan fenerin ışığında bir parlayıp bir sönüyor. Telaşsız, sakın bir gülümseme var yüzünde. “Çocuklar da sevindi bu yağmura” diyor çiçekleri göstererek. “Yüreklere şifa.” “Güzel yağıyor, ince ince” diyorum. Orada öyle bir süre bakışıyoruz. Dünyada bakışmaktan ve yağmurdan konuşmaktan başka işimiz yokmuşçasına... Titremediğimi fark ediyorum. Ben de onun yaptığı gibi gözlerimi kapatıp yüzümü gökyüzüne çeviriyorum. Taze çimen kokusu duyuyorum. Birkaç ılık damla düşüyor alnıma, burnuma. Damlalar çeneme süzülüyor, oradan boynuma kadar kendine bir yol buluyor. “Yürüsem mi eve kadar? Bayağı da var ama... Bir ahaba sorar gibi soruveriyorum. Çiçekçi kadın papatyaları bana uzatırken “Yürü tabii ya” diyor. “Bazen ıslanmak gerekir.”

Suzan ve Elleri

Maviyi özleyen bir kuş gibidir ellerin
Kanat çırpıp her gün karanlığın yüreğinde

Suzan mutfak lavabosunu ovuyordu. Ağır ağır... Elleriye Ferit'in ellerindeydi. Suzan sıklıkla ellerini bir yerlerde unuturdu. Saksıların toprağında, ofisteki masasında, sokaklarda gül satan bir çocuğun saçlarında... Bir haftadır sadece Ferit'in ellerinde, yüzündeydi elleri, kirli sakallarında geziniyordu. Elleri ikinci bir hayatı yaşıyordu sanki, yarım kalmış bir şeyleri tamamlamaya çalışıyordu. Oysa Ferit her şeyi bir çırpıda yapıyordu. Telefonunu aceleyle karıştırıyor, hızlıca mesajlar atıyor, para üstünü cüzdanına şıp diye yerleştiriveriyordu. Bu şehre alışkındı onun elleri. Suzan'ın elleri gibi değil...

Suzan sıklıkla ellerini bir yerlerde unuturdu. O gün de şapkasını unutmuştu. Ne şapkaydı ama! İlk maaşıyla aldığı siyah bantlı, geniş kenarlı yeşil bir şapka. Fazla gösterişliydi Suzan'a göre. Ama kendine sözü vardı, İstanbul'a taşınırsam ilk maaşımla kendime bir şapka alacağım demişti. Çekinerek takmıştı. İşyerinde o sayede ilk kez birileri onunla yarım ağız da olsa bir konuşma başlatmıştı. Vapurdan inerken biri arkasından gelip "bu sizin galiba" demişti şapkeyi elinde bir kedi yavrusu gibi tutarak. Gözlerini kısarak gülümsemişti. Suzan

başını yana eğmiş, cevap vermeden bu sesin içine yerleşmiş, orada durmuştu biraz. Kimi sözler nasıl da bir bulut gibi sarıyordu insanı... İsminiz? Demek vapurun alt kısmını tercih ediyorsunuz. Fark ettim, şehri seyretmekten hoşlanıyorsunuz. Çayınızı şekerli içiyorsunuz. Tahminim o ki kırmızı şarabı seviyorsunuz.

Suzan işe giderken bazen yolu uzatıp vapura biniyordu. Soğuk havalarda bile dışarıda oturuyordu, avcunun içinde küçük bir kuş gibi tuttuğu bir bardakla... Ayaklarını demirlere uzatıyordu, uzak bir balkondan bakar gibi şehre bakıyordu. Bazen ablasını düşünüyordu yol boyunca. Onunla ev hayatını, küçük şehrini, eve giderken yoluna çıkan boru çiçeklerini, zakkumları, kırlara doğru tepelikleri saran zeytin ağaçlarını, keçi sürülerini özlüyordu. Bazen bu şehirde kendini çok yalnız hissediyordu.

Ama biliyordu, biliyordu. İskelede bekleyen, otobüste yer kapmaya çalışan, elinde poşetlerle koşturan, iş çıkışlarında dev bir ağızdan boşalıyormuşçasına metro duraklarından çıkan, yorgunluktan yüzleri kararmış onca kişinin arasından biri kendisini fark edecekti. Onu görecekti, onu merak edecekti. Karşılaşacaklardı bir gün. Sonra belki öpecekti onu. Sarılacaktı beline. Kokusunu içine çekecekti. Öpüşeceklerdi. Yağmur altında el ele tutuşup saçak altlarına sığınacaklardı. Filmlerdeki gibi...

Şey, aslında pek içki içmem. Ferit mahsustan yüzünü buruşturunca atılmıştı hemen. Yok öyle karşı olduğumdan değil de alışkanlığım yok. O hâlde şaraplar benden Suzan Hanım! Böyle demişti o gün.

Geçen gün mutfak kapısına yaslanıp Suzan'ı seyretmişti. Suzan heyecan içinde yemekleri hazırlarken. Öyle telaşlıydı

ki o gün ter koktum diye endişelenmişti. Ne yapsa ne etse bir şeylerde eksik kalıyordu sanki. Aceleyle taşımıştı yemekleri. Sırf o gün için aldığı güzel peçetelerden çıkarmıştı. Mum bile koymuştu masaya, filmlerdeki gibi.

Balkona çıktı Suzan. Havada güzel bir esinti vardı. Bulutlar bir görünüp bir kayboluyordu. Demirlerin arasındaki brandaya takıldı gözü, tarazlanmıştı uçları. Elleri tek tek yapraklara dokunup çiçekleri sulamak istedi, ne zamandır susuzdular, boyunlarını bükmüşlerdi biraz ama kendisi yerinden kalkmadı, yığıldı tozlu iskemleye, sokağa baktı. İnsanlar yavaş yavaş sokağa çıkmaya başlıyordu, yuvasını terk eden karıncalar gibi. Sokak neşeli insanların yeriydi. Kaygısızca yürüyenlerin, birbirleriyle şakalaşanların, bir bahar gününden, cumartesinden umutla bir şey bekleyenlerin.

Salona geçti, bulutların arasından kendini gösteren güneş, salonun diğer günler hiç bilmediği bir köşesini aydınlatıyordu. Rüzgârda kıpırdaşan perdelerin sesini dinledi, sakın bir bahar sabahının sesiydi bu. Ferit günün tadını çıkarıyor muydu acaba? Kanepeye oturup ayaklarımı uzatsam dedi, oturamadı. “Ne rahat koltuk, insan hiç kalkmak istemiyor buradan” demişti Ferit. Bu söz uzunca bir süre salonun, koltukların, halıların, köşedeki büfenin ve ince, uzun aynanın, ablasının tek tek sardığı bu eşyaların üzerinde kalmıştı. Hata yapmıştı belki gelmekle. Başını çevirince aynadaki görüntüsüyle yüz yüze geldi. Uykusuz olunca iyice çöküyordu suratı. Gözleri ışısızdı, saçları havanın neminden kabarmıştı iyice, saçını sıkıca topladı ensesinde. Yağmurlu bir günde ıslanarak gelmişlerdi bu eve birlikte. Ferit kulağının arkasına itmişti ıslak saçlarını. “Böyle güzel. Senin saçların kıvırcık. Böyle topla

saçlarını.” Ondan sonra saçlarını hep kulağının gerisine atmış, tam arkadan bağlamıştı Suzan.

Koridora geçti, yürüdü bir ileri bir geri. Uzun kilimin kenar çizgilerinden yürüdü, sonra ortadaki çizgilerinden. Kilim bir sıkıntı, bir ömür gibi uzanıyordu yerde. Bu kilim, bu kilim alışmış mıydı ki burada olmaya? Bütün eşyalar onun gibi yabancıydı bu şehre.

Yatak odasına geçti, yatağını toplamamıştı, üzerinden çıkardığı kıyafetleri atıvermişti öyle. Apartmanın daracık iç avlusunda oynayan çocukların sesleri duyuluyordu. “Sen beni hiç merak etmiyor musun, bana soracağın bir soru bile yok mu?” demişti Ferit’e. Uzun uzun susmuştu Ferit. Sonra birden “benim gibi bir adamda ne buluyorsun?” demişti. Keşke başka bir soru sorsaydı diye düşünürken “berbat bir adamım ben” demişti Ferit. “Hayır,” demişti Suzan, “kendine haksızlık etme. Seviyorum seni.” Gülmüştü Ferit. “Sevme beni.” Bunu o kadar güzel söylemişti ki Suzan onu daha da sevmişti. Dertliydi, serseri ruhluydu ve çok duyguluydu Ferit. Kıskanıyordu onu, ablasıyla telefonda biraz uzun konuşunca huysuzlanmaya başlıyordu. “Ablanı ne kadar sık arıyorsun böyle” diyordu. “Özlüyorum diyordu, alışamadım bu şehre.” “İnsan üç ayda alışmaz mı? Ne varmış alışılmayacak?” Bazen onun karşısında kendini çok beceriksiz, sakar hissediyordu. Bu şehrin insanı olamayacaktı, öyle geliyordu ona. Belki bir tek şapka, şapkası bu şehre aitti.

Yatağa uzandı. Telefonu göğsüne koydu. Arasa ne mutlu olacaktı. “Görüşmeyelim” demişti. Şapkasını uzatırken çıkan sesle bu ses farklıydı. Suzan bu sesin içine bir şey koyamıyordu, bir taş gibi sertti, kımıldamıyordu yerinden. Elleri bir haftadır o taşı kımıldatmaya çalışıyordu.

Sokağa attı kendini, eve sığamıyordu. Gökyüzü aniden karmıştı, yağmur gelecekti kesin. Ferit de yakalanacak mıydı bu yağmura? Öyle kalabalıktı ki sokaklar... Otobüse binerken arkasından ittirenlere, omzuna vurup geçenlere karşı içi kızgınlıkla doldu. Nasıl bir yerdi burası? Ferit de bu cumartesi kalabalığa karışmış olmalıydı. Belki o da sinirlenmişti, belki birazdan çıkıp geliverecekti bir yerden. Belki şaka yaptım diyecekti. Darbuka çalan çocukların yanında dikilen kirli sakallı adam, büfede acele içinde sandviçini yerken telefonuna göz gezdiren adam, sokağın ortasında “Baylara bayanlara” diye diye işporta şemsiye satan satıcının surat asmasına aldırış etmeden tek tek bütün şemsiyeleri deneyen adam...Hepsi Ferit olabilirdi.

Sokak arasında, bir kestane ağacının altında geniş tenteli bir kaldırım kafesine oturdu. Biraz kıyıda köşede kalmış bir masayı tercih etti. Tek başına masa işgal etmeye henüz pek alışkın değildi. Hem zaten fazla bir şey yiyip içemezdi, zor getiriyordu aysonlarını. İçerde farklı yaşlarda, kalabalık bir grup vardı. Birkaç küçük çocuk masanın etrafında gülererek koştu-ruyordu. Ne güzel, büyük, mutlu bir aile diye düşündü Suzan. Masanın ucunda oturan büyükbaba olmalıydı. Belki de yetmişinci doğum gününü kutlayacaklardı.

Bu kafede Ferit’le oturabilirdik diye düşündü. Yine takılırdı bana, gülerdik karşılıklı. O güzel şapkayı nasıl da kaybettin derdi. Kim bilir nerede unuttun. Yanında genç bir kadın belirdi. Eli, hızlı hızlı üzerindeki bol tulumun askılarında geziniyordu. Bu şehrin kadınıydı, belli. Nedense kendisini uyarcak diye düşündü Suzan. Kafede bilmediği birtakım kurallar olabilirdi. “Rahatsız ediyorsa müziği kısılabirim?” dedi kadın masanın üzerindeki hoparlörü işaret ederek. Uzun kirpikleri,

kalemle belirginleştirilmiş iri gözleri vardı. “Hayır, hiç rahatsız etmiyor” dedi Suzan. Birden bu düşünceli tavır karşısında gözleri doldu. “Ben çay alabilirim.” “Tabii” deyip birden gözden kayboldu kadın. Ensesinde örülmüş ince uzun bir tutam saç fark etti Suzan. Kısacıktı saçları ve öyle güzel gülümsemişti ki, Suzan onu aklına estiğini yapan özgür kadınlara benzetti. Nasıl da özeniyordu canının istediğini yapan kadınlara. Kesin sevgilisi vardı ve ona güzel sürprizler hazırlıyordu. Fazla sırnaşmasından hoşlanmıyordu belki. Yine de birbirleriyle şakalaştıklarını hayal edebiliyordu.

Yağmur başlamıştı. Usulca, sessiz sessiz yağıyordu. Acaba Ferit da ıslanıyor muydu bu yağmurda? Yaprak kokusu geldi burnuna, derin derin soludu bu kokuyu. Ablasıyla pazar günleri bahçeye bakan balkonda geçirdikleri ikinci vakitleri geldi aklına. Ay, puslu bulutların arasından bir görünüp bir kayboluyordu. Sokak lambasının etrafında uçuşan narin, ince kanatlı böcekleri gördü Suzan. Tam o sırada yanında biri belirdi.

“Merhaba!”

Hayır, Ferit değildi.

“Bir dakikanızı alabilir miyim?” Kendisinden üç beş yaş küçük görünen, güler yüzlü bir gençti karşısındaki. Üzerinde mavi şişme bir mont ve sarı, dar bir pantolon vardı. Pek çok şeyi dalgaya vurduğu şamatalı bir hayatı ve bir sürü arkadaşı olmalıydı. Sokakta neşeyle yürüyordu besbelli. Karşısındaki sandalyeye oturuverdi.

“Bir şiir almak ister misiniz?” dedi elindeki bir deste kartı göstererek.

“Şiir mi?”

“Dize aslında. Kendi ellerimle yazdım. İsterseniz kendiniz rastgele seçin. Şansınıza ne gelirse”

“Bilmem ki...”

“Bir aşk dizesi belki?”

“Yok almayayım, teşekkürler.”

“Neden ama? Hepimizin ihtiyacı yok mu?”

“Ne için?”

“E ruhumuzun kanatlanması için.” Bunu derken eliyle zarif bir hareket yapmıştı.

“Aşk insanı uçurmuyor ki.”

“Yapmayın.”

“Tam tersi insanın midesine oturuyor.”

“Şairler yalan mı söylüyor yani?”

“Evet, galiba öyle.”

Birden nefessiz kaldığını hissetti Suzan. Kolları iki yana düştü.

“N’oldu, iyi misiniz?”

“Aşk bunu yapıyor insana işte. İyi değilim. İyi olmaya çalışıyorum ama hiç iyi değilim. Sevmiyor beni. İstemiyor beni.” Suzan birden kendine şaşırıp sustu. Sonra karşısındaki genç adamın ilgili bakışlarından cesaret alıp alçak sesle devam etti.

“Biz seni üzeriz dedi.”

“Ne dedi ne dedi?”

“Biz dedi, seni üzeriz dedi.”

“Biz mi?”

“Ne bileyim? Biz dedi.”

“Aman aman evlerden ırak.”

“Öyle kötü biri değil. Aslında iyi biri...”

“Kusura bakmayın da siz kadınlar, iyi biri diye diye...”

“Gerçekten iyi biri.”

“Peki.”

“Hadi çekinmeyin, söyleyin. Böyle bir dünyada üzülecek bunu mu buldun deyin?”

“Niye böyle bir şey diyeyim? İnsanı her şey üzebilir, şu ıslak kaldırım, bir ağacın yaprakları bile.”

“Bence üzmemeli. Bunca dert varken bir aşk insanı bu kadar üzmemeli. Kaç tane gül satan çocuk geçti biliyor musunuz yanımdan akşamın bu vaktinde?”

“Eh, vallahi ben de kendimi bildim bileli sokaklardayım, çalışıyorum.”

“Öyle mi?”

Güldü genç adam. “Çizgi film karakteri sorun bana, bilmem ben mesela. Çocukluğum sokaklarda geçti. Evet, hayat pek adil değil.”

“Geçen gün otobüste bir kadınla konuşuyorduk. Yeni gelmiş İstanbul’a, kucağında iki üç yaşlarında sevimli bir çocuk. Epey konuştuk. Belki de geldimgeleli ilk kez yabancı biriyle bu kadar uzun bir sohbetim oldu. Sonra ne dedi biliyor musunuz? Geçici bir yerde kalıyoruz. Eşyalarımı bavullardan çıkaramadım daha. Üzerimdeki kıyafetlerim eski, Türkçem de iyi değil, kusura bakmayın, dedi.”

“E burası İstanbul. Çorabının rengine göre kim olduğuna karar verilir. Herkes bir çırpıda senin kendi gözündeki değerini belirleyiverir.”

“Dünya ne zaman bu kadar zalimleştii? Ben buna alışmak istemiyorum. İnsan bunca şey varken bu salak aşk meselelerine niye bu kadar üzüüyor bilmem.”

“Üzüüyor işte. Belki kimimizin kalp zarı daha incidir. Kim bilir?”

“Bilseniz şundan bir ay önce bana neler neler söylüyordu.”

“Size bir şey diyeyim mi? Birincisi aşktan ölünmüyor. Gerçekten...

“İkincisi?”

“İkincisi her aşk bir gün illa ki bitiyor.”

“Bitsin, gerçekten bitsin. İstemiyorum.”

“Ben daha yeni ayağa kalktım sayılır aşk acısından. Tam geçmedi ama artık nefes alabiliyorum en azından.”

“Gerçekten mi?”

“Öyle. Günlerce yemek yemedim, kimseyi görmedim. İş olmasa dışarı bile çıkmazdım. Yazdım da yazdım, yazdım da yazdım. Sonra bir gün uyandım ve dedim ki, ulan yeter be Sertan! Hadi dedim, hovardalık yap biraz, karış insanlara. Hayat sokakta. O gün bugündür iş çıkışı sokaklardayım. Metroda, vapurda, kaldırımlarda... Benim ilacım sokaklar. Yine de aşk aşktır. Bu zamanda aşık olabilmek de bir marifet. Düşünsenize hiç aşk acısı çekmeden bu dünyadan çekip gittiğinizi? Hem her aşktan insana bir şey kalıyor işte.”

“Bence bir tek yalnızlık kalıyor.”

“İstanbul varken yalnızlık da neymiş?”

“Bilmem, asıl İstanbul demek yalnızlık demek bence.”

“Hiç de değil. Bir kere bu şehir her daim konuşur sizinle. Doğruya doğru bazen insanın başını şişirir, ama güzel güzel

konusur da. Siz de konuşun onunla. İlişkiye bir yerden başlamak gerek, değil mi?”

“Şehri bilmem ama bence burada kimse kimsenin umurunda değil ki. Kimsenin kimseyle ilgilenecek hâli yok. Kimse kimsenin suratına bakmıyor.”

“Ben bakıyorum ya işte. O otobüsteki kadın bakmış ya işte.”

“Doğru” dedi Suzan gözüne dolan yaşların arasındagülerek.

“İstanbul’da her türlü insan var...Hem düşündüm de biz-siziüzeriz abimizin kim bilir ne berbat huyları vardı. İyi biri deyip duruyorsun ama.”

Bir düşündü Suzan. Sertan’ın onunla bir arkadaşı gibi konuşması dikkatini çekmişti. “Vardı gerçekten” dedi gözyaşlarını silerek...O gün yemek hazırlarken kaç defa mutfağa gidip gidip gelmişti. Telaştan hep bir şeyleri unutarak. Ferit kapıya yaslanıp elindeki elmayı dişleyerek onu seyretmişti. Kılını kıpırdatmadan. Saçlarına o yağmurlu günden sonra bir kere bile dokunmamıştı. Ve onun için diktığı sardunya saksısını almamıştı bile. Üstelik üzerinde tomurcukları vardı.

O sırada kafede çalışan kadın geldi yanlarına. Kısacık, uçuk sarı saçlarını eliyle karıştırıp duruyordu. Ucu yenmiş tırnaklarını, siyah ojelerini, kısa küt parmaklarını fark etti Suzan. Melis, adı Melis olmalıydı.

“N’aber Sertan? Yine ne işler peşindesin?” dedi elindeki çayı Suzan’ın önüne bırakırken.

“Valla bugün de şiirlerime alıcı yok Rabiş, anlaşılan elimde kalacaklar. Senden n’aber? Senin pederle valide memlekete döndü mü?”

“Çok şükür” dedi genç kadın, ellerini dua eder gibi havaya kaldırarak.

“E ne var ne yok?”

“Macera dolu hayat işte. İşten eve evden işe.”

“Gel diyorum bana takıl, yap bir manita.”

“Yok, almayayım canım, perhizdeyim” dedi yan masanın üzerindeki boş fincanları toplarken gözlerini devirerek.

“Gel kaçırayım seni, bugün. Çulsuzum ama eğlence cepte.”

“Ah nerde bende öyle hayat! Ben senin gibi İstanbul’da sürterek parakazanamıyorum maalesef şekerim.” “Hem” dedi içerdeki grubu göstererek, “Bu akşam apartman toplantımız var. Ev sahibi de içerde. Karar alınamıyor bir türlü, uzadıkça uzuyor.”

“Of ya, ne gerek var bu kadar tantanaya. Gelip bir tarotla çözeyim ben bütün sıkıntınızı.”

“Yöneticimiz duymasın. Aman. Taktı mı takıyor.” Ağzını oynatarak “adam manyak” dedi.

İçeri girerken son anda aklına gelmiş gibi Sertan’a seslendi. “Sana da vereyim mi çay?” Yok dedi başıyla Sertan.

“Çay ne yahu bu saatte?” dedi başını iki yana sallayarak, ardından Suzan’a döndü. “Rabia da senden bak. Bu kaçınıcı! Kesin dolunaydan. Herkes aşka tövbeli bugün.”

“Filmlerde pek öyle olmuyor.”

“Filmleri bilmem ama o dudak büktüğün İstanbul sana öyle bir hokkabazlık yapar, en üzgün anında seni öyle bir güldürür ki şaşarsın.”

“Çok mu seviyorsunuz bu şehri?”

“Ben mi? Hiç güleceğim yoktu. Her gün buradan defolup gitme hayalleri kuruyorum. Dilin yok ama siktir et, diyorum.

Kaç git bu diyardan. Başka yerde bir bok olduğundan değil de en azından kafam rahat olur. Kimse bulaşmaz, itip kakmaz. Ondan ötürü gelgitli bir ilişkimiz var diyelim. Ama ne zaman sırtımı dönsen dikkatimi çekecek bir şey yapıyor, sevdிரiyor kendini haspa.

Sığındıkları saçak altından elini yağmura doğru uzatıyor Suzan. “Yağmur ne güzel yağıyor.”

“Yağmur deme bana.”

“Neden, sevmez misiniz?”

“Hâlâ onu getiriyor aklıma.”

“Yağmur muydu ismi?”

“Baran.”

“Baran mı?”

“Evet.”

“Biliyorum, Kürtçede yağmur demek.”

“Benim için her dilde hasret demek.”

“Ay gerçekten şairsiniz siz.”

“Şair demeyeyim kendime şimdi, abilere ablalara ayıp olmasın. Dizeler karalıyorum diyeyim. Neyse, Abbas’ın vakti doluyor. Ama gitmeden önce...” Elindeki kartları karıştırıp içinden birini çekip çıkardı.

“Bu şiir sana. Ellerin çok güzel. Parmakların da. Narin, şefkatli.” Suzan’ın ıslak parmaklarına bakıp “Ve de yağmurlu” diye gülerek ekledi

Suzan hemen ellerine baktı. Biraz yavaş hareket ediyordu elleri, ofiste de öyle diyorlardı ama bu ellerden çıkıyordu onca hesap kitap. Ablasının yanındayken aldığı dikiş işlerini de bu ellerle yapmıştı. Son günlerinde bu ellerle yemek

yedirmişti annesine, bu ellerle taramıştı saçlarını. Parmaklarına ufak, titrek dünyalar gibi konan yağmur damlacıklarına baktı.

“Bu arada serçe parmak ne güzel geliyor kulağa, değil mi? Kimseyi incitmemeye yeminli gibi.”

“Gerçekten öyle” dedi Suzan heyecanla. “Kuşa benzetilmesi çok sevimli.”

“Haydi Abbas, vakit tamam” deyip ayağa kalktı Sertan. Suzan çantasının kenarına iliştirdiği gülü alıp ona uzattı. “Bu da benden olsun.” Sertan gülün sapını omzuna çapraz astığı çantasından içeri soktu. İçeriye bir baş selamı verdikten sonra kalabalığa karıştı.

Suzan yüzünde bir gülümsemenin gölgesi, Sertan’ın ardından bakakaldı. Oluklardan akıp pencerelerden süzülen, tente-lerden damlayan yağmurun sesini dinledi bir süre. Elindeki kartpostal olmasa yine her zamanki hayalperestliğiyle kendi uydurduğu biri olduğunu düşünecekti. Telefonunu da almamıştı. Ama ne demişti Sertan, “Üstadın dediği gibi ben insanlara değil, anlara bağlıyım.”

Yanı başında çığırtkan iki martı, balıkçılardan aşırıdıkları bir balığı paylaşmaya çalışıyordu. Belli bir mesafeden kediler izliyordu onların kavgasını. Kucağındaki bir demet papatyaya evladı gibi sarılmış sarı yağmurluklu bir adam dikkatini çekti. Yürürken kendi kendine konuşuyor gibiydi. Ne şanslıydı sevgilisi. Bu papatyalar onaydı, belli. Belki yağmurda şarkı söyleyeceklerdi, göllenmiş birikintilere basmamayı bir oyun hâline getirerek. Ya da inadına basıp birbirlerini ıslatarak! Sevgilisi de papatyalara böyle sarılacaktı ve çiçekleri evinde beyaz bir vazoya yerleştirecekti. Her gün suyunu değiştirecek, saplarından biraz kesecekti. Küçük, buruk bir gülümseme yerleşti du-

daklarına. Ah Ferit dedi. İnsan çiçekleri nasıl sevmez. Sensin şapşal.

Kafeden kalktığında yağmur hızını azaltmıştı. Yapraklarda kalan iri yağmur damlaları beklenmedik anlarda birden dökülüyordu kaldırımlara. Saçlarını açıp çiseleyen yağmur altında kalabalıkların arasına karıştı Suzan. İncecik yağmurun muzip dokunuşlarını hissediyordu. Yağmurun serçe parmakları olmalıydı bu. “Sanmıyorum ama iyi geceler” yazıyordu yanından geçtiği duvarda koca koca harflerle. İçinden “İyi geceler” deyip gülümsedi Suzan. Otomobillerin art arda dizildiği bir sokakta trafik kilitlenmişti. Arabalarından çıkmış iki adam tartışıyordu. “Sakallı olan dalacak öbürüne” diyordu seyredenlerden biri. Kâğıt istifledikleri el arabalarını kenara çekip saçak altında bir basamağa yan yana oturmuş, bir sigarayı bölüşen iki çocuğun yanından geçti. Büyükler gibi bacak bacak üstüne atmışlardı. Bir kaldırım köşesinde siyah cübbeli bir kadının oynattığı kuklaya takıldı gözü. Korna seslerinin, Cumartesi kalabalığının ve şehrin tüm yaygarasının ortasında insanı büyüleyen bir yavaşlığı vardı kuklanın hareketlerinin. Sokaktaki bütün bu insanların gökyüzünden sarkan görünmez iplerle hareket ettiğini hayal etti. Bu düşünce hoşuna gitti. Sokak lambalarının, araba farlarının, ışıklı tabelaların dağılan ışığında bir müzikalin oyuncusu gibi hafif ıslanarak ve su birikintilerinin etrafından dans edercesine dolaşarak yürüdü. Trafikte bekleyen arabalardan birinin açık penceresinden “Unut Beni” diye haykırıyordu Tarkan. Islak kaldırımlarda adımlarına eşlik ediyordu şarkı. Arabaların yanında ilerlerken içinde müziğin ritmini hissetti. Hiç geçmeyecekmiş gibi bir sızı doldurdu yüreğini. Bütün bu insanlarla, bütün bu kaldırımlarla, ağaçlarla aynı büyük kederi paylaşıyordu sanki. Şu yürek dedikleri ne biçim bir şeydi, hep bir özlem içindeydi. Peki niye

bu kadar inceydi zarı? Şu caddeleri, evleri, arabaları dolduran bu kadar insan, hepsi farklı bir şeyin hasretini çekiyordu. Belki de İstanbul, ışıklı sokaklarıyla, vapurlarıyla, deniziyle avutuyordu onları. Otobüse binecekti ama farkına varmadan bütün bir yolu yürümüştü bile. Apartmanın merdivenlerine geldiğinde iyice ıslanmıştı saçları. Tarkan şarkı söylemeye devam ediyordu. Yüzüne uykulu uykulu bakan çapaklı sokak kedileri saçak altındaki basamaklarda dizilmişlerdi. Kapı önündeki paspasın üzerinde bir sarman kıvrılmış uyuyordu.

Evin kapısını açtığı anda uzun bir günün yorgunluğu vardı üzerinde. Solgun bir çiçek gibi bitkindi elleri. Yine de içindeki o koca taş kıpırdanmıştı az da olsa. Sertan'ın verdiği kartı buzdolabına iliştiirdi. Bu şehirde ilk kez ona bir şey vermişti biri... Bir sürahiye su doldurup çiçeklerinin yanına gitti: Tek tek dokundu tomurcuklarına, solgun yeşil yapraklarını, ince damarlarını okşadı. Serçe parmağıyla gezindi taç yapraklarının üzerinde. Sardunyanın saksısını değiştirdi. Varsın elleri bu şehrin beceriklisi olmasın. Çiçeklerini bir daha üzmeyecekti.

Ay, bulutları aralayıp solgun bir güzellikle apartmanların arkasından yükseliyordu. Saksılardan yayılan toprak kokusunu içine çekip sessizlik içinde balkonda oturdu Suzan. Ellerini dinlendirdi kucağında. "Acaba şu anda benim gibi kimler aya bakıyordur?" diye geçirdi içinden. Sadece kendisi olmadığına emindi.

Kendini kuaförün ortasında boy veren bir kaktüs gibi hissediyor. Bir çöl bitkisi o; suyu, bolluğu n'apacağını bilemiyor, elini kolunu sığdıramıyor bir yere. Kıtlığa alışkın. Bu diyarların bitkisi değil. Yandaki koltukta sigara dumanlarını üfleyen kadınsa bu iklimin yerlisi...Serpiliyor odanın ortasında yerini seven çiçekler gibi. Furuş diye diye dört dönüyorlar etrafında. Arada kuaför Fatoş geliyor, Furuş'un boya rengine bakıyor dikkatle: "Sonunda dediğime geldin, kızıla döndün!" Ellerini çırpıyor yanında dikilen çalışanlardan biri: "Çok güzel olacak." Diğeri Furuş'a bakarak "Bu kez yapacak demiştin size" diyor kaçamak bir gülücükle. Furuş'un saçları boyanmış, ayakları pedikür suyunda, dudağında sarkık bir sigara. Yüzünde kendinden hoşnut bir gülümsemeyle dinliyor konuşulanları. Kafasını hiç çevirmeden "Yok, beni bilirsiniz, kızıla dönerim eninde sonunda" diyor. "Geçen seferki kestaneye de epey alışmıştım şaka maka. Ama ombre hiç benlik değil. Diyeyim size" Kollarını kavuşturmuş, ona manidar bakışlar fırlatan atkuyruklu genç bir adama parmağını sallıyor: "Bak bir daha ombre deme bana Ercü. Bana bir daha ombre deme." Ağzına hayali bir fermuar çiziyor Ercü gülerek. Furuş yaprak güzeli, konunun öneminden emin, uzun uzun saçlarından bahsediyor. Bütün yeryüzü olayları, dünyanın bütün gelgitleri onun saçları üzerinde seyrediyor adeta. Sigarayı içine çekerken kesilen konuşma araları... Herkes huşu içinde onun saçlarını dinliyor. Nahide de onlara katılıyor, Furuş evreninde dönen küçük gezegenlerden

biri oluyor. Herkesi etkisine alan bu anlar Fûruş'un kucağına atlayan tombul bir kediyle bozuluyor. "Kız Fistan Fistan." Fûruş'da ani bir kahkaha, kediyi mıncıklıyor, Fistan sinirli bir hırlamayla cüssesinden beklenmeyecek bir çeviklikle atıyor kendini yere. Fûruş bu iklime alışkın. Görkemle yükseliyor odanın ortasında. Gerinerek, her bir yaprağını güneşe uzatıyor, dalları arada bir şeylere çarpsa da pek aldırış etmiyor.

Saçında pembe bir havluyla bekliyor Nahide. "Daha bekleyecek miyim" diye sormak geliyor içinden, sonra vazgeçiyor. Fatoş Hanım içinden geçenleri duymuş gibi gelip birden açıyor havluyu. Bir ıslaklık yayılıyor, kalın uçlu bir tarak dolaşiyor saçlarının arasında. "Kırıklar var, uçları alalım mı?" "Yok, kalsın." Kırıkları alalım derler sonra kuşa çevirirler. "Ne yapalım, nasıl bir şey istersiniz?" "Düz fön" diyor yarım bir sesle. Bu tereddütlü ses karşısındakine cesaret veriyor. "Özel bir akşam herhâlde." "Eh." Ardından gelen sessizlikten rahatsız olup "Evlilik yıldönümü" diyor.

Sözler ağzından çıkar çıkmaz bu gereksiz malumat canını sıkıyor.

"Düz fön yeterli."

"Harika. Kaçınıcı?"

"Yirmi iki."

"Maşallah. Ne mutlu ne mutlu. O zaman siz bu işi bana bırakın. Size harika bir topuz yapayım."

"Topuz mu?"

"Topuz. Bu yıl yine revaçta."

Hemen katalogdan bir model gösteriyor. "En son düğümde yaptırmıştım herhâlde" diyor Nahide sıkıntılı bir

gülümsemeyle. “Benim yapacağım da dğnnzdekini
aratmaz. Beyefendi bayılacak.” Ardından biraz zorlama bir
kahkaha... Beyefendi. Bayılacak. “Abartılı bir Şey olmasın”
diyecek olup vazgeçiyor. Başını eğiyor. Gönüllü bir uysallık-
la. Topuz. Düğün arabasının tavanı o kadar basıktı ki kafa-
sının üstünde l bir porsuğu andıran topuzunun sığması
için başını epey ne eğmesi gerekmişti. Nafiz’le kahkahalarla
gülmüşlerdi. Arabanın arkasına çapraz iliştirilmiş iki N har-
fi. Omzuyla drtp “bu N’lerden hangisi benim bil bakalım”
demişti Nafiz. Sonra “stteki” diye fısıldamıştı kulağına.
Nahide’den tepki alamayınca tekrar “stteki” demişti yara-
maz bir gülüşle. “Anladık” demişti Nahide dirseğiyle drte-
rek. Nafiz iyi adam.

Nafiz iyi adam. Sabah erken vakitte sessizce evden çıkıyor.
Akşam eve girer girmez ayaklarına terliklerini geçiriyor, pi-
jamasını giyip kanepeye yaslanarak ayaklarını uzatıyor. Evde
uzun bir gölge gibi dolaşıyor, buzdolabını ıslak elle açıyor,
Çıplak ayakla yerlere basıyor, çoğu zaman kanepede uyuyor.
Nahide’nin içinde bir sıkıntı, kimi zaman sebepsiz yere ufak
şeylerden büyüyor da büyüyor. Sıkıntısına bir konu bulması
gerektiğinde Nafiz hep evin içinde bir yerlerde sinirine doku-
nan bir şeyler yapıyor. Nafiz iyi adam. Nahide bir akşam def-
terinin boş sayfalarında dolaşıp sonlara doğru bir sayfa açarak
şöyle yazıyor:

BU SAYFAYA GELDİĞİNDE YENİ BİR ŞEY YAP HAYATINDA

Frş’un saındaki paketler açılmış. Açık renk gölgeler
atılmış. Uzun kızıl saçlarını sallayıp kendini süzüyor aynada,
bir yandan da telefonla konuşuyor: “Kestirdim kurtuldum.

Vallahi!" Çın çın çınlayan bir gülüş. "Göndermem. Gel kendi gözlerinle gör." Eliyle izmarit dolu küllüğü işaret ediyor çay dağıtan kamburu çıkmış kadına. Telefonu kapatıp Ercü'ye dönüp kafasıyla telefonu işaret ediyor. "Seninkinin aklı çıkıyor saçımı kısacık kestireceğim diye." "Sen istesen bile ben kesmem" diyor Ercü.

Aynada kendine, yavaş yavaş şekillenen topuzuna bakıyor Nahide. Bir kaktüsün üzerine kondurulmuş cılız bir sahte çiçek. Kuaför Fatoş saçlarını çekştiriyor. Canı yandıkça gözleri doluyor Nahide'nin. Kuaförlerde ağlamak isteyen bir ben mi varım diye düşünüyor. Fön makinasını tutan kızın gözü sokaktan geçenlerde. Parmaklarında boya lekeleri. Bu aldırışsızlığın da etkisiyle Nahide iyiden iyiye kendini boya ve aseton kokuları arasında uyuşuk bir evrende hissediyor. Bu saç felaketine sebep olan kuaför Fatoş'a kızmıyor, hatta kendini ona teslim etmek hoşuna gidiyor. Topuz da bir nevi alın yazısı, karşısına çıkıverdi işte, boyun eğmekten başka çare yok. Elektro bağlamanın metalik tınısı dolaşıyor kuaför salonunu: "*I Will Always Love You.*" Nahide derin bir nefes alıyor. Gözü, Füruş'un kaşlarını iple incelten, gözü sık sık aynada kendi görüntüsüne takılan kızda. "Bir dur Kevser." Sigarasını bir böceği ezer gibi boyalı, uzun tırnaklarıyla kuvvetle bastırıyor küllüğe Füruş. Kevser yeniyetme sayılır daha. Kaşları incecik alınmış, saçlarının rengi açılmış. Yapma sarışınlığına inat sağlıklı bir esmerlik fışkırıyor teninden. Salon bitkisi olmaya hevesli bir yaban gülü o, buraya göre budanmış. Peki ya yüzünde hep bir bulutun gezindiği, kamburu çıkmış çaycı kadın. İçine soğan dikilmiş bir saksı sanki. Görev icabı bu dünyada. İş bitince çıkıp gidecek. Üstü kalsın diyecek.

Nahide beş yıl önce ayrıldı işinden. Yoruluyordu. Hem çalışıp hem bir evi çekip çevirmek kolay mı? Nihal'in üniversite sınavı hazırlığı da vardı. Aslında işte bu kadar pestili çıkmasa iyiydi kızlarla lafın belini kırdıkları kahve sohbetleri, banka dedikoduları, şube müdürüyle durağa kadar yürürken kısacık yaptıkları o felsefe sohbetleri. İnsan ne için yaşar? Nafiz alışverişte filan yardımcı olur diye arabayı da ona vermişti. Bütün getir götür işlerine o bakıyordu. Kızlarla yine ara ara buluşuyordu ama sohbetlerin eski tadı yoktu. Sıkıcı birine dönüşmüştü belki. Eskiden sevdiği romanlar bile ona saçma görünüyordu. Bir ara nasıl da çıkmıştı kızı. "Yeter artık anne, bırakbizimle uğraşmayı. Allahaşkına kendin için birşey yap." Tekrar günlüğüne yazmaya başladı Nahide.

Fatoş Hanım'ın elleri saçlarında. "Bir de sprey sıktık mı tamamdır. Beyefendi ne zaman gelecek?" Beyefendi. Ne Zaman Gelecek Beyefendi. Sprey kokularıyla, fön makinalarının kuru sesiyle, saçlarda gezinen ellerle ağırlaşan bu dünyadan birden sıyrılıyor Nahide. Kuaför Fatoş, Nahide'yle konuşurken daha farklı bir ses tonu takınıyor. Nahide aynada kendine bakıyor. Görüntüsü kendinden iyice uzaklaşmış gibi. Yanaklarını iki yandan çekecek derecede sıkı bir topuz. Belki de soğan saksısı sensin, bir görevi yerine getiriyorsun. Topuzun verdiği ağırlıkla boynunun arkasında incecik bir ağrı, sırtını geçip bacaklarına kadar ulaşıyor. İyi ki topukluları giymeyip yanımda getirmişim. "Gelir birazdan."

Artık Nafiz uyuduktan sonra evin geceleri büründüğü o tuhaf sessizliğinde defterini çıkarıyor. İlk zamanlar "Beni mi yazıyorsun?" diye soruyordu Nafiz, sonra sormaz oldu, Nahide de saklama gereği duymadı defterini. Nihal evden ayrıldıktan sonra kocası uykudayken evin içindeki o sessizlikte hem

ürkütücü hem de heyecan verici bir yan buluyor Nahide. Sanki gece, dile gelip Nahide'yle konuşacak da söze nereden başlayacağını bilemiyor. Hayatının düğümü gecenin o saatlerinde çözülecek, kulağına özlemine duyduğu şeyin ne olduğunu fısıldayacak sanki gece. Defterine bir şeyler karalarken o sayfaya geliyor. Ne bekleyerek yazmıştı onu. Bir şey olsun ve hayatı değişsin istemişti. Havasızlıktan buruşup kalmış, yine de hayatına devam eden saksı bitkileri gibi birbirlerine ilişmeden yaşayıp gidiyorlardı aynı evde. "Nafiz iyi adam."

Yazısının altına ekliyor:

YENİ BİR ŞEY YOK HÂLÂ

Yarın evlilik yıldönümümüz. Yakamoz'a gideceğiz yine.

"Harika oldu, beyefendi bayılacak. Geçmiş olsun." Fatoş tuttuğu aynada saçını gösteriyor. Önden de arkadan da yandan da kendine benzemeyen bir Nahide var karşısında. Kuaförlerde edindiği uysal bir alışkanlıkla yüzünde zoraki bir gülümseme, başını sallıyor. Başka birinin saçını taşıyor sanki. Başka birinin kafasını. Bu sayfaya geldiğinde yeni bir şey yap hayatında. Bu uzay yolu topuzu sayılır mı? Nafiz tam zamanında geliyor. "Buyurun, içeri geçin, yabancı yok." Fatoş Hanım bambaşka bir ses tonuyla konuşuyor Nafiz'le. Herkese göre bir sesi var belki de. Nafiz başı önde içeri giriyor. Nahide çantasını alıp ayağakalkıyor, onun yanına gidiyor. "Nasıl?" diyor denetleyemediği bir gülüşle. Kendine de yabancı, neredeyse cilveli bir gülüş. Nafiz'in yüzünde üzerindeki tedirginliği atmaya çalışan hafif alaycı bir gülümseme... "İyi iyi, gayet iyi." Nahide ona biraz dikkatli bakınca aslında burada olmadığını görüyor. Karşısında Nafiz'in iki boyutlu bir kopyası, bir sureti duruyor sanki. Sahnesini bekleyen bir oyuncu. Oyununu bi-

tirince evine gidip ayaklarını uzatacak. Elinde telefonuyla kovuğuna çekilecek.

Plan belli. Görev dağılımı belli. Yakamoz'a gidecekler. Hoş geldiniz Nafiz Bey diyecek baş garson. Hoş geldiniz diyecek yardımcı garson. Hoş geldiniz diyecek onun yanındaki. Masalarına ulaşana kadar hoş geldiniz diyecek birileri. Ne de olsa tanıyorlar Nafiz'i, her perşembe ofisten arkadaşlarıyla rakı içtikleri yer. Hepsine saygılı bir baş selamıyla karşılık verecek Nafiz. Yine o sessiz, kuytu köşeye oturacaklar. Sipariş alınana kadar oraya neden geldiklerini unutacakları kadar uzun bir sessizlik olacak aralarında. Nahide kendini herkesin, her şeyin kenarında bir yerde hissedecek. Yerkürenin uçurumundaymış gibi... Saçı ona gülünç bir oyunda olduğunu hatırlatıp duracak. Sonra kırık dökük kelimelerle bir konuşma başlayacak aralarında. Nasıl geçti bugün? İyi. Mehmet'le ne konuştunuz? Hiç. Gönül'le barışmışlar mı? Ne bileyim barışmışlar mı? "Nafiz iyi adam." Uzun bir akşam yemeğinin daha sonunu iyi kötü getirecekler. Giderken yine bekleriz Nafiz Bey diyecek baş garson. Yine bekleriz diyecek yardımcı garson. Yine bekleriz. Yine bekleriz.

Nahide'nin gözlerinde bir ateş yanıyor. Yüreğinde bir yoğunluk hissediyor. Sanki gecelerin içindeki ses onunla konuşmaya başlıyor, her şey olabildiğine canlı, olabildiğine berrak. Arkasını dönüp bir kol mesafesinde duran makası alıyor, topuzu, o kaskatı saç topunu tam altından kesiyor. Koyu kumral saçları bir kalıp gibi birden ellerinde. Ne kolaymış! Düğümlemiş, kendi içinde kıvrıla kıvrıla dönen saçlardan kurtulunca ensesinde bir esinti, bir hafiflik hissediyor Nahide. Nafiz'in şaşkın bakışlarının altında saç yumağını yere atıyor, araba anahtarlarını Nafiz'in avucuna bırakıyor. Cansız bir kuş gibi

yerde, bozulmadan duruyor topuzu. Başını şöyle bir sallıyor Nahide. Salondakiler nefeslerini tutmuş, ona bakıyorlar. Yaprak güzelleri, yaban gülleri, sarmaşıklar, bütün saksı bitkileri... Bir tek kamburu çıkmış kadında şaşkınlık yok, süpürgeyi almış ağır adımlarla yerdeki saçlara doğru ilerliyor. "Aaa deli ayol, kesti vallahi!" diyor Furuş Ercü'ye dönüp kesik, gergin bir kahkahayla. İlk kez Nahide'nin farkına varıyor. "Ben yemeğe gelmeyeceğim" deyip kendini sokağa atıyor Nahide.

Yüzüne çarpan, kırpık saçlarının arasına taze bir nefes üfleyen nisan yelini hissediyor. Başını kaldırdığında, beton blokların tepesinde nadir bir çiçek gibi açılan gökyüzünün değişen renklerini görüyor. Boynundan sırtına doğru bir ürperti yayılıyor. Titriyor hafiften, avuç içleri terli. Işıkları yanan dükkânların, akşam simitçilerinin, ilkyaz meyvelerinin sıralandığı tezgâhların, koşturan kalabalıkların yanından yürüyor. Bir orman patikasında, uçsuz bucaksız kırlarda yürür gibi... Ayaklarının altında yeni tanıştığı bir dünya... Leylak kokuları geliyor burnuna. Titremesi geçmiyor, gözünden bir damla yaş süzülüyor. Akasyaların sıralandığı yolda ilerliyor. Bütün isimlerini unutmuş bir yeryüzü sakini gibi. Nereye gittiğini bilmiyor. Bir şehrin sokaklarında tek başına yürüyor.

Önce Çiçekler Soluyor

“Dur!” diye bağıyor kız, “yapma, dur dur.” Tam göremiyor önünü, duman genzini yakıyor. Kızın yanındaki öğrencinin saçlarına asılıyor Yılmaz. En çok saçları uzun olan erkeklere ayar oluyor. En çok onların sesi çıkıyor yürüyüşlerde. En asabileri onlar. Elleri kolları uzun. Taş atıyorlar, pet şişe fırlatıyorlar. Hem öğrencinin sokaklarda ne işi var? Tek tük arabanın geçtiği, تنها bir sokakta şimdi. Sıkıştırıyor bir oğlanı kaldırım üzerindeki çınarın gövdesine. Karnına indiriyor tekmeyi. Uzun saçlı, iki büküm yere yığılıyor, yattığı yerden yorgun bir sesle bağırmaya devam ediyor. Öğrencinin boğazına çöküyor Yılmaz. Kendi yorgun; öfkesi taze, iştahlı. Bu uzun kıvrıkcık saçlı oğlan, bu sıska kollar, bu kaburgalar, bu itaatsiz gövde... Kuru ekmek gibi ufalanabilir ellerinin arasında. Çıt diye bir ses geliyor oğlanın bedeninden. Çıt. Derin derin soluyor Yılmaz, sesi ona ait değil gibi. Yakıcı bir dumanın içine hapsolan dünya aniden sessizleşiyor, yavaşlıyor, suyun altına gömülüyor sanki. Karşı kaldırımdaki döşemeci ağzında külü uzamış sigarası dükkânın gerisinden eli cebinde sessizce onları seyrediyor. Çınardan birkaç son yaprak dökülüyor. Kolundan çekti-tiren kızın siyah gömleğinin bir düğmesi kopuyor, ayağından fırlamış ayakkabılarından birinin yanına yuvarlanıyor. Kız ayakkabısını giyerken bir eliyle de Yılmaz’a engel olmaya çalışıyor. İncecik saçları tel tel yüzüne yapışmış. Gözlerinden yaşlar akıyor, ağzı açılıp kapanıyor. Yılmaz’a o sırada akvaryumdaki bir balık gibi görünüyor. Sesler Yılmaz’a ulaşmıyor.

O sonbahar gününün mavi göğü, berrak ışığı, vaat ettiği hiçbir şey ona ulaşmıyor. Karanlık, puslu bir ormanda, kendi dünyasına hapsolmuş, bilenmiş yırtıcı bir hayvan gibi derin derin soluyor. Pençesine yaralı bir hayvanı kıstırmış. Çıt...Çıt diye kırılabilir insan. Soluğu tüketebilir, son nefesini verebilir. Çıt. Başını kaldırıp kıza bakıyor. Kızın adı Nergis. Bu ilk karşılaşmaları değil.

Cumhuriyet Ortaokulu. Eski, taş binanın merdivenlerle çıkılan okul kapısında, büyük kapıda bir nöbetçi öğrenci duruyor. Adı Yılmaz. Havaya dikilen kısacık saçlarını suyla ıslatıp alnına yapıştırmış. Üst kattaki sınıflardan birinden basamakları ikişer üçer inip önünden geçen telaşlı kıza, Nergis'e gülümsüyor. Narin, güler yüzlü bir kız, saçları örgülü. Telaşına rağmen durup ona bakıyor Nergis. Küçücük bir konuşma geçiyor aralarında. Elindeki kâğıt tomarını yukarı kata taşıırken göz ucuyla gülümsüyor Yılmaz'a. Merdivenleri aceleyle çıkarak sınıfa giriyor. Yılmaz arkasından bakakalıyor. Keşke geçen hafta karşılaştaydık. Zimba Mustafa saçlarımı kuşa çevirmemişken. Nergis yine sınıftan çıkıyor. Yılmaz onu merdivenlerde görür görmez büyük kapıyı açıp kapatıyor, kapının sürgüsünü kontrol ediyor. Ne de olsa nöbetçi öğrenci, büyük kapıdan, giriş çıkışlardan bugün o sorumlu. Birkaç kez daha sınıftan çıkıyor Nergis ve her seferinde gülümsüyorlar birbirlerine. Nergis'in son inişinde Yılmaz'ın elinde küçük bir çiçek demeti var. Bir şeyler mırıldanarak uzatıyor nasıl tutacağını bilmediği çiçeği. Nergis demeti alıyor yanakları kızararak. Bugün ne güzel bir gün! Üzerinde pembe gömleği. Gökyüzü de günlerden sonra masmavi.

Çiçeği saklamaya çalışarak sınıfa giriyor Nergis. Yüzü pençe pençe kızarmış. Sıra arkadaşı heyecanını görüyor. Ya-

kasının üzerine çıkardığı pembe gömleği fark ediyor. Aslında yasak. Annesi öğretmen olduğu için göz yumuyorlar. Aslında yasak. Nergis dersi dinleyemiyor bir türlü. İçine kuş kaçmış gibi, pırpır ediyor yüreği. Arkadaşı merak edip sorunca elindeki demeti sıranın altına saklayarak anlatıyor Nergis. Kaşlarını çatıyor arkadaş. Haberi sınıftakilere yetiştiriyor. Ders çıkışı, Nergis çiçekle ne yapacağını bilmiyor. Belki de ömründe aldığı ilk çiçek. En iyisi herkesin sınıftan çıkmasını beklemek. Yüzünde hâlâ bir pembelik... Gömlekten mi çiçeklerden mi bilinmez. İndiğinde nöbetçi öğrenciyi göremiyor. Bir kere daha görseydi ya. Yanına Mahmut geliyor. Her zamankinden daha iri yarı, daha çok yer kaplıyor. Yürüyüşü haşmetli bir horozu andırıyor.

“Merak etme, dövdük onu biz” diyor gülerek.

“Kimi?”

“Şu nöbetçiyi.”

Nergis koşarak okul bahçesine iniyor. Özür dileyecek. Bulup özür dileyecek. Yüreği eziliyor. Okul ne kadar kalabalık, bahçesi ne büyük... Gökyüzü ne kadar da güzeldi bugün. Kötü bir şey olamayacak kadar güzel. Gözünün önüne nöbetçi çocuğun utangaç, kara gözlerindeki bakış, alnına iyice yapıştırdığı saçları geliyor. Birden görüyor onu. Uzakta, bahçe kapısının yanında... Onun dışında herkes, bahçenin tek ağacının kurumuş gövdesine yaslanmış öğretmenler, kantin kuyruğunda itişen öğrenciler, çalı süpürgeyle yerleri süpürürken toplarahedefolan hizmetli, birkaç derbeder öğrenciye haddini bildiren nöbetçi öğretmen, hepsi silikleşiyor, soluk bir resme dönüşüyor. O ve nöbetçi öğrenci. Bakışıyorlar. Ama o utangaç nöbetçi öğrenci şimdi başka biri gibi. Yüzü başka, bakış-

ları başka. Alnının ortasında solucan gibi kıvrılan bir damar atıyor. Nergis'i görünce parmağını sallıyor ona doğru, sonra yüzünü sertçe çevirip uzaklaşıyor.

Yılmaz o gün ağzı burnu şişmiş, yürüyerek dönüyor eve. Kıza sövüyor içinden, gülümsemişti oysa. Öğretmen kızıydı, biliyordu, ama ona gülümsemişti. Hem de kaç kere... Sokaktaki taşları tekmeleyerek burnunu çeke çeke yürüyor yollarda. Sınıftakileri üzerime saldı, o yetmedi bir de nöbetçi hoca daldı. Bir önceki hafta da elinde ustura, dikilmişti önüne Zimba Mustafa. "Bu ne bu?" deyip saçlarından çekip ensesine bir şaplak atmıştı. Kazıymıştı saçlarını. Topunuzun gelmişine geçmişine... Kimseye görünmeden evden boya sandığını alıyor her zamanki gibi ama o gün gitmiyor işe. Bir hafta boyunca okula uğramıyor, kafasına göre geziyor şehirde. Okul ona göre bir yer değil.

Pembe gömleğini bir daha okula giymiyor Nergis. Bir süre merdivenleri elini ahşap tırabzanlarından dalgınlıkla kaydırarak inip çıkıyor. Ormanda gezinen titrek bir karaca gibi kulağını yaklaşan tehlikelere, öfkenin yuvalandığı kuytu köşelere diyor. Dünyayı dikkatli adımlarla adımlıyor... Her şeyden hep biraz uzakta duruyor. Yıllar sonra bir güz günü o eylemde de mesafeli polislere, elinden geldiğince uzak duruyor ama kâr etmiyor.

"Yardım edin!" diye haykırıyor acı içinde karnını tutan arkadaşının başında. "Yeter artık yeter!" Gözyaşları içinde avazı çıktığı kadar bağıyor. "İnsan değil misin sen? İnsan değil misin sen?" Yılmaz bir süre üzerinden gözünü ayırmadığı kızın sesini birden duymaya başlıyor. Dizi, yerde yatan çocuğun karnında, kızın gözlerine bakıyor. Soluması yavaşlıyor, dizini

ekiyor uzun salının karnından, ağır ağır doğruluyor. Yerdeki ocuk baygın yatıyor. Nergis arkadaşının üzerine kapanıp onu kucaklıyor. Hıçkırıklarla ağılıyor. Açlığını gidermiş bir yırtıcının sknetiyle ağır ağır arkadaşlarının yanına dönüyor Yılmaz. Başında bir uğultu. Tam o sırada art arda iki mesaj geliyor telefonuna. ın. ın.

“Gllerim geldi!”

Ve kocaman kırmızı bir kalp. Gm gm bütün kırmızılığıyla çarpıyor kalp. Telefon ekranından ıkacakmışasına... Biraz önce dizinin altındaki kalpgibi atıyor ekranda.

Yılmaz'ın karısı evlilik yıldönümlerinde iek bekliyor. Tanışma yıldönümlerinde, doğum gününde ve artık anneler gününde de. Yılmaz bu günleri telefonuna kaydedip hepsi için internetten günün indirimli çiçeğini ısmarlıyor. Not ekleme seçeneğine tıklayıp bir de not seçiyor. Sırayı bozmadan. Polis otobüsünde hızlıca telefonuna bakarken karısının paylaşımını görüyor. Kırmızı gllerle birlikte Yılmaz'ın notu, sitedeki on sekizinci not. Dantelli bir örtünün üzerinde yanyana duruyorlar. ieklere uzanan minicik bir bebek eli de girmiş kadraja.

Karısının gnderisini hızlıca beğeniyor Yılmaz. Ardından aynı müzikle dans eden ikiz kardeşleri, ıslak zeminde kayarak düşen bir kediye, gelen müşterilere okkalı kfrlen eden bir berber papağanını, evin bütün merdivenlerini arabasına kadar gl yapraklarıyla donatan bir adamın sevgilisine hazırladığı sürpriz evlilik teklifini beğeniyor. Karısının gönderilerine hiç yorum yapmıyor ama suskun, vakur bir tavırla hepsini beğeniyor. Eve vardığında sokağın başındaki pastaneden aldığı doğum günü pastasını karısına uzatıyor, ayağına rahat ev terliklerini geçiriyor. Fazla mesai yüzünden üzerine adeta

yapışmış olan üniformasını çıkarıyor. Çıkarır çıkarmaz biraz cüssesi küçülüyor, yorgun argın işinden dönen onlarca insandan biri oluyor.

Yemekten sonra karısı doğum günü pastasını gösterecek biçimde bir aile fotoğrafı çekiyor: Profilinde yazdığı gibi “evli mutlu çocuklu” bir fotoğraf. Ardından hevesle hesabında paylaşıyor. Yılmaz’ın içini incecik bir sıkıntı yokluyor, nedenini bilmiyor. El yordamıyla sıkıntısını giderecek bir şeyler arıyor. “1” şeklinde altın yaldızlı bir balonun altında, uzun bir masanın önünde doğum günü kutlanan şaşkın çocukları, “dansıyla büyüleyen” genç ve güzel bir dizi oyuncusunu ve karısının paylaşımını arka arkaya beğeniyor. Oğlunu kucağına alıyor. İncecik saçları alnının ortasında muzipçe kıvrılmış. Parmağı ağzında, gözlerini kısarak ona bakıyor oğlu. Yanağına dokunuyor. Bu dünyanın hiçbir hoyratlığıyla karşılaşmamış daha, yumuşacık teni. Göğsüne bastırıyor oğlunu, o tanıdık kokusunu çekiyor içine. Küçük bir insan var kucağında. Göğüs kafesini, kabaellerinin altındaki ince kemiklerini, çalışkan bir saat gibi atan kalbini hissediyor. Kolları bir çiçeğin narin sapları gibi. Çıt. Diye kırılıverecek gibi... Minik kafatası, burnu, kulakları. Çıt. Avucunun içinde sıcaklığını hissettiği ufak parmakları. Çıt. Yılmaz’ın yüreği ağırlaşıyor. Oğlunu kucağından indiriyor. Bir dilim daha pasta alıyor, çileği bol kısmından. Bir dilim daha. Televizyonu açıyor. “Taş atıyorlar, pet şişe fırlatıyorlar.” Bir esnaf kırılan dükkân camını gösteriyor: “Öğrencinin sokaklarda ne işi var?” Yılmaz’ın göğsündeki ağırlık biraz hafifliyor. Mırıldanıyor kendi kendine. Öğrencinin sokaklarda ne işi var? Yılmaz kanepede uyuklarken karısının paylaşımının altı çiçekler, renkli konfetiler, kalpli gülümsemelerle doluyor.

Gökyüzünün pırıl pırıl olduğu o güneşli gün nöbetçi öğrencinin saçları örgülü kıza vermek için karşıdaki arsadan alelacele topladığı çiçekler, okul bahçesindeki çöp tenekesini boyluyor. Arasında hafifçe eli kesen otların, boyları birbirini tutmayan papatyalarla gelinciklerin olduğu demet; büyük kapının önündeki denetimde kesilen saçların, rengârenk tokaların, saç bantlarının arasına karışıyor. Önce çiçekler soluyor.

Kestim Kara Saçlarımı Gülten Abla

Ah bu banyoların hakkı ödenmez. Böyle has mermerden, seramikten, sırlı granitten, aynalı maynalı, Hilton lavabo, krem karamel, salon salamanje. Robdöşambrını giy de gel Hilmi! Bitti, iş bitti, jübile yaptım ayol! Elimde makas, kutlayacağım şimdi.

İkimiz birden gülebiliriz şimdi, işimize bakalım. Sayende ne saygın, ne itibarlı taşaklar tanıdım. Onların saygın, itibarlı eşleri, itibarlı işleri, hop hop ederyürekleri... Benim de bu dünyada göreceğim buymuş demek ki Hilmi. Mersi, vallahi mersi. İşim bitince nasıl da köpek gibi yanına gelirim değil mi? Aç bir köpek gibi hep yanına gelirim. Saçlarımı tara diye gelirim hav hav. Hep salonun köşesindeki masada beklersin. Uzun upuzun bir masanın bir ucundan görürdüm seni. Yakarsın ci-garanı pardon sigaranı, janti kıyafetin, uzun favorilerinle Bel-mondo gibi –e yani yaşın var biraz– beklersin orada. Aman Hilmi canım Hilmi. Gören seni artiz sanırdı be Hilmi. Sen su içerken terleme e mi? Ben senin yerine terlerim. Sigaraya çekilen ağzını yerim Hilmi. Kaç numaralı pozun bu şimdi? Sen öğrettin alfabeyi.

İçeride yatıyorsun. Nasıl da uslu uslu bekliyorsun, bekle tabii. Bu bekleyiş böyle iyi, aferin tanrıya. Bak bu makasın işi bitmedi. Keseceğim saçlarımı. Ellerim titriyor, kaç yaşındayım ki ben? Bir güzel yıkayalım önce. Kırmızı en sevdiğim renk. Ama aybaşı, pardon regl olduğumda ne ısrar edersin, ne ısrar edersin illa olacak diye. Önden sağdan soldan arkadan. Ça-

reler tükenmez değil mi Hilmi, dükkân senin. Seni gidi seni. Prensipli adamsın, işinden ödün vermezsin, veresiye çalışmazsın. Uzat saçlarını dersin. Bir kadın en çok saçlarından tutulur değil mi Hilmi?

Sevdim bu banyo fayanslarını, güzel, su yeşili, sümük yeşili, tam zevkime göre. İnce ince sular akıyor üzerinden. Ne müthiş zevkin varmış krem dö la Hilmi. Durma, kafamızı vuralım. Pürüzsüz, soğuk, bak yüzümü nasıl da serinletiyor. Sanki arabanın penceresinden kafamı çıkarmışım, rüzgâr alıp götürüyor. Ah, şu hayatta en çok özendiğim şey be Hilmi. Bir pencere başka neye yarar ki? Nefesten başka, yüzümüzü serinletmekten başka neye yarar ki?

Bak saçlarımı kestikçe gitgide küçülüyor yaşı, sana da mı öyle geldi? İnsan saçlarından mı yaşlanıyor ne? Şehre daha yeni gelmişim, saçlarım belime geliyor, krem brüle yiyoruz seninle, -herhâlde yani- bende bir heyecan bir heyecan. Önümde hayallerle dolu koca bir yaşam. Ben bugün krem brüle gördüm. Öğretmenim öğretmenim.

Ne çok adamla yattım, değil mi? Ah, ama hiçbirisi bir Hilmi değil. Kibar itim benim, sidikli mösyöm, salon salamanjem. “Parayı pulu dert etme” demiştin ya. “Atla gel, durma o şehirde, durma o adamın yanında” demiştin de ta nerelerden koşa koşa gelmiştim. Şiir kitaplarımla, hevesli şiirlerimle, taşra şaşkınlığımla gelmiştim. Lise terk Fransızcamlar... İçli bir söz duyacaktım ya hazırlıksız yakalanmayayım diye. “Sendeki göt kimsede yok!” demiştin, ben de berhudar olmuşum. Babam da öyle düşünürdü rahmetli. Öğretmen öğretir baba gibi. Şairlerin de şiirlerin de canı cehenneme Hilmi.

Ama olumsuz da düşünmemek lazım. İnsan iyi ki ölüyor değil mi Hilmi? İyi ki bir yerde cartayı çekiyoruz. Bir çuval gibi yığılıyoruz iyi ki, bu telaşın da sonu geliyor iyi ki... Aman onu bunu boş ver de bizden kibarı yok be! Köhne otel odalarına değil villalara layıksın, kenar mahalle dilberi değil Ece olacaksın. Demiştin. Uçuyordum sevinçten. Saçlarıma düz fön çek-tirmiştim, vitrinlere baka baka yürüyordum yeni bir şehirde, içimde o herkesin su gibi bildiği dizelerle. Bana şiir okumuştun. İşte o an demiştin ki bu adam. Ah ince pezevengim benim. Varlığım varlığına armağan olsun. Amin. Bir şeyleri bir şeylerden ayırmayı bilmiyordum Hilmi. Sorun sende değil, sorun şiirlerde... O Allah'ın belası şiirlerde.

Darılma ama elin ağır be Hilmi, dağıtmışsın suratımı. Aynaya bakınca... Ayna da aynaymış ha, böyle yerlere yerlere kadar... Demiş miydim, banyoları severim Hilmi, banyolarda uzun uzun yalnız yalnız oturulur ya. Orada hiç kimse, hiç bir şey olmak zorunda değilim, otururum orada boş boş. Çizgiler hep dolanır banyonun içinde, hiç bitmez, öyle insaflıdır çiz-giler, onlara bakarım. Ayaklarımı soğuk taşlara basarım, soğuturum cızırdayan bedenimi, yüreğimi. Severim be Hilmi. Banyo gibisi var mı? Varsın penceresiz olsun.

Ece bana bakıyor, ben ona, bakışıyoruz şimdi. Bak bu deli deli bakan kızı bir yerden gözüm ısıyor. Bir kara kuyunun içine çekiyor beni gözleri. Sahi benim ismim neydi? Ölmüş bir abim vardı, onunkinden bozup bana da bir isim vermişlerdi de neydi, neydi?

Aslında her şey düşüncede bitiyormuş Hilmi, iyi olanı çağırınca gelirmiş. Ben galiba bunu beceremedim. Çağırılım iyiyi Hilmi. Ah Hilmi. Sana karşı çıkmamı hiç sevmezsin de bazen çok canım acıyor Hilmi. Bazen sırtlarıma ağrıyor, boğaz-

larım yanıyor. İnsan kendini bir giysi gibi kendinden sıyıramıyor.

Saçlarım üşüyor Hilmi, yoruluyor saçlarım. Bak, gitgide de kısalıyor. Makas yoruluyor, banyo yoruluyor. Şimdi liseli oldum, seversin sen. Eteğimin altına sokulmayı seversin. Hemşerim Hilmi, yan yana oturduyduk otobüste, kitaplar dizimde. Meğer sen de bayılırmışsın şiirlere... Şiir ya, şiir tabii.

Kara iplikler gibi yerlere ufalanıyor saçlar, yıllar da onlarla birlikte akıp gidiyor. Bak biraz hafifledim sanki. Evdeyim, üzerimde önlük, gizli gizli ağda yapıyorum, bütün kapıların anahtar delikleri benim odama bakıyor. Utanıyorum Hilmi, hep bir şeylerden utanıyorum, bacaklarımdan göğüslerimden sesimden utanıyorum. Kendimden yani. Hak ettim babacım. Hak ettim. Ne gür saçlarım varmış benim Hilmi. Kes kes bitmiyor.

Dün ne oldu biliyor musun Hilmi? Sana anlatmadım. Otobüse bindim. Bazen biniyorum canım. Sırf başka birilerini göreyim diye. Delibozuk oğlanları, kart kokonaları, kılıksız, çökmüş, içinden hayatı çekilmiş, çalışmaktan canı çıkmış, yorgunluktan yüzleri kararmış insanları göreyim diye. Gerçek bir şeyleri göreyim diye. Seninle ilk tanışmamızda da binmiştik otobüse. Çakal seni. Pusu kurmuşsun okul çıkışına. Ne diyordum. Dün otobüse bindim işte. Tabii yüzüm bu hâlde değil. Normal yani yüzüm. O kadının yüzü. Neydi yahu ismi? Neyse, işten çıkmışım, üzerimde hâlâ tanımadığım bir adamın teri. Göbekli filandı ama Allah için kibar adamdı. Ailesine, işine, milletine ve dahabir sürü şeye bağlı... Ceketli kravatlı. Önemli biri yani. Ne diyordum? Hah otobüs. İhtiyar kadının tekiyle oturuyoruz yan yana. Gerçi o mu ihtiyar ben mi Allah bilir. Yüzüm gözüm yorgunluktan dağılmış. Pencereyi

kapatayım sizi çarpmasın dedi. Üstüme başıma aldırış etmeden. Bilirsin orospuları kimse sevmez. Orospu gibi giyinmiş orospuları hele kimse sevmez. (Bana kalırsa her şeyi gizli yapacaksın bu dünyada Hilmi, o zaman sana saygıda kusur edilmiyor.) Zor tuttum kendimi Hilmi, boğazımı acıttı bir şeyler. Kadını gebertecektim o an. Kart orospu. Ne hakla, sen ne hakla... Gözlerim doldu. Kadın elini saçlarıma yaklaştırdı, hemen geri çekildim. Kimsin sen kim? Allah bilir sen... Allah bilir sen. Allah bilir sen beni bir güzel yıkarsın, havlulara sararsın, bir köşeye oturtup arkama yastıklar koyarsın... Allah bilir sen... Ah Hilmi. Çöktüm orada. Çöktüm. Tıkandım. Ağlamaktan. Ağlayamamaktan. İçimde bir şeyleri kaskatı tutacağım diye... Dışarı attım kendimi ilk durakta. Bugün ondan diklendim belki de sana. Bilirim hiç sevmezsin. Köpürürsün, ağzından sinirli bir ordu boşalır. Ellerin ayakların kalabalıklaşır. Korkutur beni o hâller de korku da bir yere kadar Hilmi.

Günün elemanı bu makas Hilmi. Bak bitlendiğimde de bu kadarcık kesmişlerdi saçımı. İnsan annesi yoksa bitlenmemeli Hilmi. O gün ağlıyorum, annemin başında ağlıyorum, sonra eve gidip defterime kenar süsü yapıyorum. Yerlere kadar kenar süsü yapıyorum o gün. İnanabiliyor musun Hilmi, ben bir zamanlar kenar süsü yapardım. Bir sayfanın yan tarafında incecik bir dere gibi akıp giderdi yaptığım süsler. Unuturdum kendimi o sırada, sanki bir dünyanın içine başka bir dünya sığdırmaya çalışırdım. Kırmızı –dedim ya en sevdiğim renk– kalemlerle içini boyardım sonra. Kollarım öyle kısaydı ki –ben de çocuktum Hilmi, ellerim yüzüm çocuktu– defterlerin kenarları kırışırdı.

Hah işte, neredeyse bitti. Kafam yusuvarlak. Kestim kara saçlarımı Hilmi. Kimsesiz, emziksiz kaldım. Hiç susmuyo-

rum. Sen de duyuyor musun? Ağlıyorum ama susacağım birazdan, geçti. Geçti. Otobüsteki kadın... O kadın. Dedi ki bana Hilmi. "Rüzgâr" dedi, "çarpmasın" dedi. Bir insan bir insanı böyle düşünebilir mi, böyle kolay sevebilir mi Hilmi? Ben bunu niye hiç bilmedim? Neden Hilmi? Yeniden başlasın. Yeniden... Kestim saçlarımı Hilmi. Doya doya ağlıyorum şimdi. Ben sana teşekkür ederim.

Küçük Bir Ölüm

Çünkü İdris öldü. Çünkü nefessiz kaldı. Çünkü yerin altındaydı.

Daha dün kesmişti Serap saçlarını. “Deli etme beni, otur da düzelteyim” demişti. Önüne oturtup kesmişti, bitince de kafasına şap diye bir öpücük kondurmuştu. Sesi cıvıl cıvıldı. Sesi İdris’in ömrünü bir şarkı gibi şenlendiriyordu.

O gün yürüdü kilometrelerce İdris. Hep hızlı hızlı yürürdü ocağa. Çünkü yerin altında yürüdüğü mesafe mesaiye dâhil değildi. Gündüze ve yaza da dâhil değildi. Hızlı hızlı yürüdü İdris. Çünkü gözüne girecekti çavuşun. Acıkmayanları severdi çavuş. İdris biraz boğazına düşküncü hani, anasının hazırladığı kuru köfteler düşerdi aklına, yine de bir umudu vardı. Çünkü çavuşa sevdirmeliydi kendini. Çünkü çavuş herkesi şöyle bir süzerdi her gün. Ardından sayın’lara hesap verirdi çünkü. Onlar da sayın sayın’lara hesap verirdi. Sayın sayın’lar yukarıdan seyredерlerdi. Bazen “kader işte” derlerdi. Bunu söylerken iki saniye geçerdi ömürlerinden. Bir sayının iki saniyesi İdris gibilerin bazen bir gününe denk gelirdi. Bazen bir yılına, bazen de...

“Nasıl oldum” demişti İdris ellerini kafasına götürüp. Çirkin demişti Serap. Avcunun içine alıp İdris’in kafasını aynada gözlerine bakmıştı. İçi bir hoş olmuştu İdris’in. Serap kafasına şap diye bir öpücük kondurmuştu. Çünkü öpmeden duramıyordu. “Hadi oradan” demişti İdris. Belinden çekmişti Serap’ın. “Bana ayna tutmak yok mu?” diye sormuştu. “Emrin olur” demişti Serap. Gidip aynasını getirmişti, İdris ensesine,

sonra öndeki aynadan Serap'a bakmıştı. Asker tıraşı mübarek. "Hadi ordan" demişti Serap. Uzar uzar, merak etme. Ben çeke çeke uzatırım, deyip kısacık saçlarından çekmişti. İçini çekmişti İdris. Seviyordu Serap'ı.

İdris aşağı indiğinde üçer beşer yaşlanır, biraz ölürdü. Çok ölmezdi, biraz ölürdü çünkü Serap'ı düşünürdü. Çünkü Serap'ın kolunda bilezikler vardı, şingirdardı bir şeyler anlatırken, neşelisesler çıkarırdı. Dudakları kıvrılırdı Serap'ın, çın çın öterdi kahkahası. Esti mi de gürlerdı. Tepesi atınca dişi bir kaplana benzerdi. İdris hem hayran olur hem kıskanırdı onu. Çünkü Serap yaz gibiydi. İçini güneşli bir kuş gibi havalandırırdı. Aşağısı yapışkan ve karanlıktı. Çünkü yerin altındaydı, uzaklardaydı. İdris her gün yeraltının tozuyla varırdı yukarı. Saçları kirlenir, çizmeleri kirlenirdi. Utanacak kadar kirlenirdi. Çünkü bir günü orada tüketirdi.

O gün İdris'i ve diğerlerini büyük bir ölüm bekliyordu. Çünkü küçük ölümlerdi diğer günler. Sayın'lar da öyle olsun isterdi. "Küçük küçük ölün" derlerdi. "Büyük ölekseniz de önceden haber verin, kelimeleri ona göre hazır edelim, hazırlıksız yakalanmak bize yakışmaz." Çünkü hafifletirdi dünyayı kelimeler, çünkü onların kelimeleriyle konuşuyordu dünya, çünkü öyle icap ediyordu. Sayın'ların dünyasıydı bu. Çünkü sayın'ları sayın'lar sayın yapmıştı. Uçaklar, yazılımlar, bol yıldızlı oteller, senetler, hisseler, yüksek bloklar, stoklar, rezidanslar ve bütün kısaltmalar sayınların dünyasıydı.

"Ne o, yoksun ortalarda?" dedi İdris'e çavuş. Çünkü o gün canı sıkındı, fırça yemişti sayın'ların birinden. "Tuvaletim geldi de," dedi İdris yamuk bir gülüşle, aklına ilk gelen yalan oydu çünkü. Sonra sıkışınca tuttu çişini, "Sabret, az kaldı var-

diya bitimine” dedi kendi kendine. Çünkü gözüne girecekti çavuşun. Çünkü çavuş biraz fazla bakıyordu ona. Bir terslik çıkaracak gibi uzun uzun bakıyordu o gün. İdris tuttu çişini. Serap’ın kısalttığı saçlarından terler süzüldü ılık ılık. Tuttu çişini. Çünkü bilmiyordu bugün biraz değil, tam öleceğini. Bilse işerdi rahat rahat. Bilse çavuşun üstüne işerdi belki de. Serap’ın yanına varırdı. Sırtını toprağa verip uzanırdı güneşin altında. Anasıyla ikinci çayı içerdi. Yürürdü sokakta başıboş. Yanık bir gazel tuttururdu. Bir Ay Doğar’ı söylerdi. (Bilmezdi çavuş, sayınlar bilmezdi en sevdiği türkünün o olduğunu.) Şehre giderdi. Mahcup bakışlar atardı kızlara. Serap’tan bir dürtük yerdı. Ah derdi gülerek, elin de amma ağır be. Çekirdek çitlerdi. Ömrüne kim bilir daha ne çok çekirdek sığardı. Gevezelik ederdi. Çünkü İdris on dokuz yaşındaydı; gözleri, elleri, on dokuz yaşında...

İdris o gün de aşağıya inip kilometrelerce yürüdü. Yerin altında yürüdüğü mesafe mesaiye dahil değildi. Serap dün saçını kesmişti. Otur şöyle bakayım demişti. Kızardığı yapmıştı. Saçlarını bir güzel ıslatmıştı. Öpmekten duramıyordu.

İdris bilmiyordu sayın’ları. Çavuşu vardı onun. Tutuyordu çişini. Çünkü evlenecekti Serap’la. Çünkü seviyordu onu. Serap esmerdi ve yazın çiçekli elbiseler giyerdi. Çünkü Serap’tı. Sivriydi dili, öfkeliydi azıcık, öfkelenince parmakları alelacele bir sigaraya buluşurdu. Çünkü sigaranın dumanı bir rüzgâr gibi gezinirdi etrafında. On dokuz yaşındaydı İdris. Daha dün kesmişti saçlarını Serap.

Bir yangınla gümbürdedi yer, kızardı toprak, sarsıntıyla inledi ocak. Vardiya değişecekti, hazırды İdris, tutmuştu çişini. Elleri, yüzü kapkaraydı ama hazırды yazla, güneşle, Serap’la buluşmaya.

Serap aynayı tuttuğunda önündeki aynadan ona bakıp
“Kızımız sana benzesin, adını Elmas koyalım” demişti İdris.
“Belki de oğlumuz olur, senin gibi çirkin” demişti Serap şap
diye öperek İdris’i. Öpmeden duramıyordu.

Çünkü İdris. Çünkü Serap. Çünkü...

Bütün Saçlar Uç Uca

“Yeryüzünün gözyaşları sonsuzdur.”

Samuel Beckett

Aralıyorum kapıyı. İki çocuk. Bir örnek giyinmişler, el ele tutuşmuş, eşikte duruyorlar öyle. Kaşla göz arasında kolumun altından yol bularak paldır küldür içeri dalıyorlar. Girer girmez koridoru bir uçtan bir uca koşuyorlar. Biri hemen pencerenin önündeki sedirin üzerine çıkıyor. Boylu boyunca yatıyor. “Gelsene” diye öbürünü çağırıyor. Diğeri yanına atlıyor, öbürünü gıdıklıyor. Ayağa kalkıp sedirin üstünde zıplamaya başlıyorlar. Çığlıkları beynimin içinde...Bilsem hiç açmazdım kapıyı. Suratsız aç kedilerin tıkırtısı sanıp da baktım. Kim bunlar? Onları def etmem gerek.

Yanıma gelip uzun uzun bakıyorlar bana. Kalın bir sicim gibi ellerimi dolaşan damarlarımın izini sürüyorlar. Anneanne diyorlar. Anneanne. Onları def etmem gerek. Anneanne.

“Niye bu kadar karanlık burası” diyor biri. “Anneanne perdeleri açalım mı” diyor diğeri. Anneanne anneanne. Defolun gidin. Beni kendi kuyumda rahat bırakın. Anneanneymiş. Ne anneannesiy? Kadın mıyım ki ben? Çok uzun zaman önce fırlatıp attım onu bir kenara. Bu dünyayı bir de kadın olarak mı çekeydim? Anneanneymiş. Edepsiz kikirdemelerle, süslü

etekliklerle, deli dümbelek hayallerle, civelekliklerle oyalanmadım. Ciddiyeti sevdim ben. Sokaklarda, er meclislerinde rahat ettim, sözümü dinlettim. Gevşeklikten, oynaklıktan hiç hazzetmedim. Hoppalığı, yosmalığı, kabına sığmayan sevinci, yolu belli olmayan neşeyi sevmedim. Sevemedim, uzak durdum. Dimdik yaşamak istedim. Dim-dik. Eğilmeden, bükülmeden, gevşemeden, kimseden medet ummadan, kimse için gözyaşı dökmeden, dimdik. Yelkenleri hemen suya indirenleri, yüreğini helke gibi açıverenleri hiç güvenilir bulmadım. Hoş, kimseye güvenmedim de. Yalan değil. Kimseye bir gün bile güvenmedim. Anam babam da olmadı hiç. Şu bir türlü içine giremediğim kara toprak doğurdu beni herhâl. Belki de ondan böyle taşa kestim. Toprağın çocuğu olduğumdan. Hoş, çocuk oldum mu? Ona bile ihtimal vermem. Kendimi bildim bileli bir ayağım çukurdaydı da diğer ayak bir türlü o çukura girmedi. Bazen girer gibi olurdu. Zifiri bir karanlığa bürünürdü alem. Kalırdım bir kuyunun içinde. Günlerce, aylarca... Bazen bir karaltı görünürdü kuyunun başında. Yok derdim yok, medet umma kimseden. Beklerdim kör karanlıkta. Gövdem böyle böyle sağır bir duvara, tunç bir anıta döndü işte. Beklemek eninde sonunda taşlaştırır insanı. Bu kez çıkamayacağım bu kuyudan derdim. Yine de çıkardım oradan, tekrar o kuyuya düşeceğimi bile bile, birbirinin aynı günleri boncuk gibi ipe dizip tesbih çeker gibi sayardım işte. Gün geldi kuyuya da düşmez oldum, günleri de saymaz oldum. Kuyunun kendisi oldum. Kabir azabı bu değilse ne? Bu da benim payıma düşen ceza. Alnıma ezelden yazmış bu musibet.

Anneanne diyorlar, çekiştirip duruyorlar. Anneanne. Hatırlamam, bir kocam var mıydı yok muydu? Belki vardı da öldü. Belki yoktu da öldü. Ölüm demişken niceler nicesi

ölüm gördüm. Kocamışlığın laneti işte. Nicesinin yanmasını, paramparça olmasını, molozlar altında kalmasını seyrettim. Çığlıklar duydum, yalvarışlar, acı haykırışlar. Bütün bir insanlığın yeniden yapamayacağı şeyleri tek tek yok etmesini seyrettim. Seyrede seyrede üzülmeyi unuttum. Üzülmek de hatıradan siliniyor. Kader. Yaradan böyle istemiş.

“Sen kaç yaşındasın anneanne?” diyor biri. Soruyor da soruyorlar. Bir taşaya yaşı sorulur mu hiç? Konuşsam sesim çıkacak mı hem? Beni ne zaman diktiler bu yeryüzü cehennemine ne bileyim? Bir yerde bıraktım saymayı. Belki de dünyanın yaşına eştir yaşı. Eski bir meydanda, varlığı unutulmuş bir dikilitaş gibiyim nicedir. Yüzümü boydan boya kat eden oyuklar, yarıklar, çatlaklar bir hiyeroglifeye dönüştü yüzümde. Sol yanımdan başladı taşlaşmam. Gülümsemem silindi ilkin. İstesem de gülmeyi hatırlayamadım.

Anneanne anneanne!

Ha bire bağıyorlar. Arsız arsız sırtıyorlar. Yer cüceleri. Yeter, dayanamıyorum. Ne var, diyorum NE VAR? Kelimeler azgın, kükreyen bir çağlayan gibi boşalıyor ağzımdan. Bu paslı sesin birden gürlemesine ben de şaşıyorum. Şaşırdığıma da şaşıyorum. Yeter, beni kendi hâlime bırakın.

Anneanne bize saçlarını göster.

Ne zaman gidecek bunlar?

Anneanne saçlarını tarayalım.

Ne zaman gidecek bunlar?

N’olur n’olur. Sonra diğeri başlıyor. N’olur n’olur.

N’olur anneanne. N’olur anneanne n’olur.

Sesleri durmuyor, gitgide artıyor... N'olur n'olur n'olur n'olur.

YETER. Yeter, susun. Susun diyorum. Sessizlik. Sessiz olun, tek bir kelime daha etmeyin. Yoksa o firfırlı yakalarınızdan tuttuğum gibi kapı dışarı ederim sizi. Katlanamıyorum hiç bir sese. Nereden çıktı bunlar, fare deliğinden çıkmış gibi. Tam kâbuslarımdaki gibi. Sarı sarı sular sızardı duvarlardan içeri, başsız kuşlar, zehirli çıyanlar, tüylü mahluklar girmeye çalışırdı içeri, evin bütün deliklerini kapatmaya koşardım da yetişemezdim, dışarıyla bir türlü baş edemezdim.

Oturuyorum sedire. Bir baş ağrısı kafamı ikiye bölüyor sanki. Biri bir tarafıma, diğeri diğer tarafıma geçiyor. Çözüyorum eşarbımı tek bir elimle. Sessizlik içinde gözlerini bana dikerek bekliyorlar. Çıkاریyorum ardından alnıma ahir zamanda çattığım ak tülbenti. Birbirlerine bakıp sus işareti yapıyorlar omuzlarını kaldırarak. Sessizlik istiyorum, sessizlik. Asırlardır dünyanın uğultusu dönüyor başımda, başka sese tahammülüm yok. Perdeleri açıyorlar. Bir şey demiyorum. Ne yapacaklarsa yapıp bir an önce gitsinler. Pencereden vurangüneş gölgemizi düşürüyor yere. Kanatlanacak, üç başlı bir yaratık gibi görünüyoruz. Gözümü alıyor ışık.

Çözmeye başlıyorlar başımda geçmiş zamanın vesikası gibi toplanmış saçlarımı. Bana ait değil de emanet bir eşya sanki... Senelerin düğümü üzerinde. Elleri sessizlikle birlikte yavaşlıyor. Sabırlı hareketlerle çözüyorlar saçımı. Sırtımda güneşin varlığını hissediyorum. Sevmiyorum davetsiz misafirleri. Perdeyi çekmeye mecalim yok. Kafama hepten unuttuğum bir uyusukluk yayılıyor.

Baksana ne kadar uzun, diyor biri.

Masallardaki gibi diyor öteki.

Cüce akıllarıyla söylüyorlar bir şeyler. Annéanne diyorlar bana. Bir kızım mı vardı benim? Vardı galiba. Hoş, kız evlat dediğin nedir ki? Küçük işlerin mucidi. Evin içinde oyalanır durur, duyurmaz kendini. Ondan unuttum zaar.

Örgüler açıldıkça içimi bir huzursuzluk sarıyor. Biri bir yanımda biri öbür yanımda saçlarımın arasından küçük parmaklarını geçiriyor. İnsan nasıl bu kadar küçük olabiliyor, hayret. Omzumu, sırtımı, kollarımı bir titreme dolaşıyor. Koskoca bir kaya ufalanıyor sanki, parçalara bölünüyor. Boğazıma gelip duruyor sonra o taşlar. Öğürsem iri iri taşlar kusacağım sanki. Bir heyelan. Hatırlıyorum. Bir şeyler hatırlıyorum. Uzak, derin bir kuyunun içinden çeker gibi çekiyorum hafızanın kovanını. Oğlum. Oğlum vardı benim. Oğlum vardı. Vardı. Karnıma, derinlere çelik bir ok saplanıyor birden. Hayatta en çok oğlum vardı benim. Kapı gibiydi oğlum. Baş köşeye oturturdum onu. Çağırdılar oğlumu. Kendi işleri için çağırdılar. Dünyanın bir büyük fırtınanın içinde olduğunu söylemediler. Onu ölüme göndermek için, oğlumu onlar için doğurmuşum gibi çağırdılar. Helal et dediler bir de. Helal et. Ben bu kemirgen, ben bu sırtkan dünyanın, zalim gönlü gibi kararmış, hilede hurdada mahir kuyunun nesine güveneyim? Ben bu ağzını açtıkça kurban isteyen alevli fırının nesine güveneyim?

Taramaya başlıyorlar saçlarımı elleriyle, ikisi iki yandan parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyorlar. Saç diple- rimde bir sızı... Bütün bedenimi ele geçiren bir karıncalanma. Büyük bir sessizliğin içindeyim. Kuyunun dibinde olduğum günler gibi. Ama tek başıma değilim. Tuhaf bir şey oluyor be-

denimde. Bedenimi ele geçirmişler de koca koca kayaları göğsüme doğru yuvarlıyorlar sanki. Kâh boğazıma diziliyor, kâh sel olup yanağımdan akıyor kayalar. Gözlerimden iri iri süzülüyor. Ben değil de kocamış bir gözyaşı taşı oturuyor sanki o sedirde. Bu tuz tadını hatırlıyorum. Yakıyor yanaklarımı, boynumu. Kurumuş göğsüme kadar ılık ılık dolaşüyor boynumda. Uçsuz bir sahraya çiseleyen incecik bir yağmur gibi.

Onlar, suskunluğa gömülmüş o iki çocuk devam ediyorlar, kendilerini unutturmasına saçlarımı tarıyorlar elleriyle. Uzun bir yol katediyorlar. Üçümüz tek bir kişiymişiz gibi bir sessizliğin kucağındayız, sırtımızda güneşin eli. Sonra birinin yanağı değişiyor yanağıma. Yumuşak, ılık, bir daha dokunsam saydamlaşıp kuş gibi kanatlanacak sanki. Bugüne kadar bana dokunan en kötülüksüz şey. Ağzımdan denetleyemediğim sesler, kuyunun içinden gümbürdeyerek gelen bir çığlık çıkıyor. Bedenimdeki zelzelenin önüne geçemiyorum. Bilmiyorum böylesini. Çok şey yaşadım ama bunu yaşamadım. Küçük bir çocuğu sever gibi tarıyorlar saçlarımı. Kundakta bir bebekmişim, yeryüzünün yeni açan narin bir çiçeğiymişim, suyun üzerinde yüzen, dünyaya karışmaya çalışan yalnız bir yaprakmışım gibi. ...Çatlıyor içimde birikenler. Durduramayacağımı bir sarsıntıyla hıçkırmaya başlıyorum. Açım ben. Açım. Saçlarımı okşuyorlar. Açım ben. Asırlardır aç. "Anneanne n'olur ağlama" diyor biri. "N'olur anneanne" diyor öteki, pencereyi açıyor. Bir esinti geliyor pencereden. Benim bir kızım mı vardı? Ağlamaya başlıyorlar. Ağlıyoruz. Bir eski zaman lahdinin yanyana ağıt yakan çocukları gibi...Ben bu çocuğu nasıl doyuracağımı? Ben bu çocuğu nasıl doyuracağımı?

Uzaklardan bir ses duyuyorum, eskilerden bir şarkı, esintiyle birlikte doluyor açık pencereden içeri. Rüzgar tenimde küçük dalgalar yaratıyor sanki. Ürperiyorum. Bir şeyler usul

usul yayılıyor odaya. Bir saksıda pembe bir çiçek açıyor. Uçan kuşların gölgesi düşüyor yere. Bir ıhlamur taze kokusunu salıyor. İçime kurşun gibi çöken bütün acılar geliyor hatırama. Benim bir kızım vardı. Benim bir kızım vardı. Hayatı bıraktım, o da öylece kaldı bir sandalyenin üzerinde, ayakları değmezken yere. Bütün bıraktım onu. Bıraktım örülmemiş saçlarını. Şimdi bana anneanne diyen şu iki küçük kız saçlarımı örüyor. Kesilmiş, incitilmiş, terk edilmiş bütün saçları örer gibi. Akıyor gözyaşlarım. Uzaklıkta uzuyor saçlarım. Bütün saçlar uç uca ekleniyor. Yeryüzünün gözyaşlarını taşıyan yamalı bir örtüye dönüşüyor.

Akasyaların
sıralandığı
yolda ilerliyor.
Bütün
isimlerini
unutmuş
bir yeryüzü
sakini gibi...

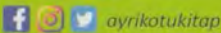

Işıkları yanan dükkânların, akşam simitçilerinin, ilkyaz meyvelerinin sıralandığı tezgâhların, koşturan kalabalıkların yanından yürüyor. Bir orman patikasında, uçsuz bucaksız kırlarda yürür gibi... Ayaklarının altında yeni tanıştığı bir dünya...

Leylak kokuları geliyor buruna. Titremesi geçmiyor, gözünden bir damla yaş süzülüyor.

İlk öykü kitabı, *Dünya Sakin Bir Yermiş Gibi* ile selamlıyor okurunu Alkım Doğan. Kulak arkası edilen hikâyelerle sevgisizlik, yabancılaşma ve istismarın yanı sıra yaşama sevincine, kıyıda kalmış güzelliklere dair ne varsa hayatın içinden cımbızla seçtiği olayları, kırılma anlarını incelikle aktarıyor. Yalın anlatımıyla ördüğü öykülerinde kuşlara, ağaçlara, sokaklara, yalnız çocuklara, çıkış arayan insanlara ve daha iyi bir dünyanın umuduna hayat veriyor.

ayrikotu

ISBN 978-625-6459-23-6

